ምዕራፍ ፴ ።

እንበይነ ውሉድ ።

የልጆችን ነገር የሚናገር አንቀጽ ውሉድ ይህ ነው ።

፩ ዘያፈቅር ውሉዶ ኢያጸርዕ ተግሣጸ ። ከመ ይትፌሣሕ በቱ በደኃሪቱ ።
ልጆቹን የሚወድ ሰው ቁጣንና ቅጣትን ቸል አይልም በልጁ መሰልጠን ኋላ ደስ ይለው ዘንድ

፪ ዘመሐሮ ለውሉዱ ይንእድዎ በቱ ወይከውኖ ምክሐ በኀበ ማኅፈሩ ።
ልጁን ያስተማረን ሰው ሁሉ በማስተማሩ ያመሰግኑታል በወዳጁም ዘንድ መመኪያ ይሆነዋል

፫ ወዘመሐሮ ለወልዱ ያቀንዖ ለጸላዒሁ ። ወይትፌሣሕ በቱ በኀበ አዕርክቲሁ ።
ልጁን ያስተማረ ሰው ጠላቱን ያስቀናዋል በወዳጆቹም በጠላቶቹም ዘንድ በልጁ መማር ደስ ይለዋል ።

፬ እመኒ ሞተ አቡሁ ከመ ዘኢሞተ ። እስመ ኀደገ ድኅሬሁ ዘከማሁ ።
አባቱም ቢሞት እንዳልሞተ ያለ ነው እንደሱ ያለ ልጁን ተክቶ ሞቷልና ።

፭ ወእንዘ ሕያው ውእቱ ተፈሥሐ በወልዱ ። ወእመኒ ይመውት ኢየሐምም ልቡ ።
ሳይሞትም በልጁ ደስ ብሎታልና የሚሞትበትም ጊዜው ቢደርስ ልቡ አያዝንም ።

፮ እስመ ኀደገ ድኅሬሁ ዘከማሁ ዘይትቤቀሎሙ ለጸላእቱ ። ወዘየዓሥዮሙ ለአእርክቲሁ ።
ለጠላቱ የሚመክት ለወዳጁም የሚፈተፍት እንደሱ ያለ ልጁን ተክቷልና ።

፯ እንበይነ ነፍሰ ውሉድከ ጽምም ልበከ ፤ እስመ እምነ ብከዮሙ ይትከወስ አማዑቲከ ።
ስለ ልጆችኽ ሰውነት አዝነኽ መቅጣትህን እንዳትተው ልብህን ከርኅራኄ ቸል በል ። ሳትቀጣ አሳድገኻቸው ሲሰርቁና ሲቀሙ ተይዘው እጅና እግራቸውን ሲቆርጡዋቸው አይተኽ አንዠትህ ይቆረጣልና ።

፰ ፈረስ ዘኢተረየፀ ይከውን እኩየ ። ወልድ ዘኢተገሥጸ ይከውን ዝሉፈ ።
ምንዋ ያልቀጣኋቸው እንደሆነ የኔ ልጆች ምን ይሆናሉ ብለህ ነው ትለኝ እንደሆነ ያልተገራ ፈረስ አጥባቂ ገርጋሪም ይሆናል ። ያልተገራ ፈረስ ይጥላል በደንደስ እንዲሉ ያልተቀጣም ልጅ ደፋር አውታታም ይሆናል ።

፱ እምከመ አስተማሐዝከ ለወልድከ ይገብዕ ይትኄየልከ ። ወእምከመ ተዋነይከ ምስሌሁ ይገብዕ ያሕምምከ ።
ልጅኽን ብታደላድለው ብታቀማጥለውም አንተኑ መልሶ ያዋርድኻል ከሱም ጋራ ዋዘንና ፈዘዝን ብትጫወት ተመልሶ ያሳዝንኻል ።

፲ ኢትስሐቅ ሎቱ ከመ ኢያኀዝንከ ። ወእመ ደኀሪትከ ያፀርሰከ አስናኒከ ።
ለዚህ ምን ይበጃል ትለኝ እንደሆነ እንዳያሳዝንህ አትሳቅለት የሳቅህለት እንደሆነ ግን የኋላ ኋላ ጥርስ ጥርስኽን ያወልቅኻል ።

፲፩ ኢትኩንኖ ለወልድከ በውርዙቱ ።
ልጅኽን ከጐለመሰ በኋላ እቀጣዋለሁ አትበል

፲፪ እምንዕሱ አጸንጽዎ አዕጽምተ ገበዋቲሁ ፤ ከመ እምከመ ጸንዐ ኢይዕሉከ ።
ከጐለመሰ በኋላ እንዳያበረታብህ ከሕፃንነቱ ጀምረህ አጥንቱ እስኪታይ ድረስ ጐን ጐኑን ግጠበው ።

፲፫ መሐሮ ለወልድከ ወያሠልጠክ ። ከመ ኢትኅፈር አንተ በሙስና ዚአሁ ፤
ልጅኽን ሥራትን እያስተማርኽ አሳድገው ሲሰርቅ ሲቀማም ተይዞ እጁንና እግሩን በተቈጣ ጊዜ እንዳታፍር ። እንደምን አድርጎ አሳድጎታል ይሉታልና ። እንዲህ ያደረግኽ እንደሆነ ግዳጅኽን ይፈጽምልኻል ።

፲፬ ይኄይስ ነዳይ ጥዑይ ሥጋሁ ወፍቱሕ ነፍሱ እምነ ባዕል ዘድውይ ሥጋሁ ወእሡር ነፍሱ
እንዳይበላ ጉሮሮው ከተዘጋ ሆዱም ከታሠረ ክድውይ ባለ ጸጋ ለመብላት ጉሮሮው የተከፈተ ሆዱም የተፈታ ጤነኛ ድሀ ይሻላል ።

፲፭ ጥዑየ ይኩን ሥጋከ ወፍቱሐ ይኩን ነፍስከ ።

ወዝ እምዝሉ ብዕል ወንዋይ ይኄይስ ጥዑየ ነፍስ ፤
እንዲህ ነውና ጉሮሮኽ የተከፈተ ሆድኽም የ ተፈታ ጤነኛ ሁን እንዲህም ከለ ባለ ጸጋ ጤ ነኛ ድሀ ይሻላል ፡፡ ዳግመኛም ከታመመ ሰው ባለጸግነት በድኅነት ያለ ጤነኛ ይሻላል ።
፲፮ ኢይትበደር ብዕል እምነቢረ ጥዑይ ። አልቦ ትፍሥሕት ዘይኄይስ እምሐሤተ ልብ ፡፡
ከገንዘብ ይልቅ ጤነኛ መሆን ይመረጣል በጤ ነኛነት ደስ ከሚል ከልብ ደስታ የሚበልጥ ደስታ የለም ፡፡
፲፯ ይኄይስ መዊት እመሪር ሕይወት ወእምነ ደዌ ሲሕ ፤
ከማያልፍ ችጋር ሞት ይሻላል ከቁርጥማትም ከብሽም ከሚባል ደዌ መሞት ይሻላል ፡፡
፲፰ ከመ ሥሩዕ መብልዕ ውስተ አፍ ፍጹም ፡፡ ከ ማሁ ዘያወፍር እክለ ውስተ መቃብር ።
በተዘጋ በተለቀለቀም አፍ ያቀረቡት መብል እ ንዳይረባ እንደ እስላምም ወደ መቃብር የወ ሰዱት እህል እንዳይጠቅም በጼ ይስሐቅ ዘመን አፍ የሌላቸው ሁለት ሰዎች ወደ ከተማ መ ጥተው ነበር ምግብ ሲያቀርቡላቸው መዐዛው ን በሸተቱ ጊዜ እንደ ፋንድያ ያለ ልማደ ሰ ብእ ይሆን ነበር ይላሉ ።
፲፱ ምንተ ይበቍዕ ሠዊዕ ለአማልክት ኢእሙንቱ ይበልዑ ወኢእሙንቱ ይሰትዩ ወኢያጼንዉ ከማሁ ዘእግዚአብሔር ቀሠፎ ፤
ለጣዖት መሥዋዕትን መሠዋት ምንም ምን አ ይረባምና ሙታኑም ጣዖታቱም አይበሉትም አይጠጡትም አያሸቱትምና እንዳይበላ እግዚ አብሔር ደዌ ያሳደረበት ባለ ጸጋ እንደ ዜ ሁ ነው ፤
፳ ይሬኢ በአዕይንቲሁ ወያሐምም ልበ ፡፡ ከመ ሕጽው ሰበ የሓቅፋ ለድንግል ወይቴክዝ ፡፡
ጃንደረባ እንደ ጃንደረባም ያለ ፈቃዱ ላይፈ ጸምለት ቆንዦዩቱን በቀፋት ጊዜ እንዲያገ ን እንዲበሳጭም ሳይበላ ወደ ማእዱ ቀርቦ በ ይኑ እያየ ያዝናል ፡፡

፳፩ ኢታኅዝን ነፍሰከ ወኢታስተቀጥዕ ልበከ ፡፡
አንተ ግን ሰውነትኽን አታሳዝን ልብኽንም አ ታበሳጭ ።
፳፪ ትፍሥሕቱ ለልብ ሕይወቱ ለሰብእ ፡፡ ወሐሤተ ልብ ያነውኅ መዋዕለ ።
የሰው ሕይወቱ የልብ ደስታ ነው ፡፡ የልብም ደስታ ዘመንን ያረዝማል ፡፡
፳፫ የውሃ ለነፍስከ ወናዝዝ ለልብከ ከመ ታውጽ እ ኀዘነ እምላዕሌከ ፡፡ እስመ ለብዙኃን ቀተ ሎሙ ኃዘን ፤ ወአልባቲ ዘትበቍዕ ኃዘን ።
እንዲህ ነውና በልተህ ጠጥተኽም ሰውነትኽ ን አስመቻት ልብህንም አረጋጋት የብስጭት ንና የብጥብጥን ኃዘን ካንተ ታርቅ ዘንድ ፤ ብ ዙዎችን ሰዎች ኃዘን አጥፍቷቸዋልና ። ለብስ ጭትና ለብጥብጥም ኃዘን የምትጠቅመው ጥ ቅም የለምና ፤
፳፬ ቅንዓት ወመዓት ያውኅዳ መዋዕለ ሕይወት ወእንበለ ይብጻሕ ጊዜሁ ያረሥዕ ትካዝ ።
ቅናትና ብስጭት ቁጣም ዕድሜን ያሳጥራሉ አለ ጊዜውም ያስረጃሉ ፤
፳፭ ከመ ዘየዐሪ ድኅረ ዘይቀሥም ። በበረከቱ ለእ ግዚአብሔር በጻሕኩ ። ከመ ማእረረ ወይን መላእኩ ምክያደ ።
እጫጅን ተከትሎ ቃርሚያ የሚቃርም ሰው ማታ በምግብ ከጫጁ ጋራ እንዲተካከል እግ ዚአብሔር ቢባርከኝ በኋላ ተነስቼ ወደ ዐበ ይተ ነቢያትና ወደ ደቂቀ ነቢያት መዐርግ ደ ረስሁ የወይን መከር በወይን ውድማ እንዲመ ላ ጥበብን በሰው ልቡና መላሁ ።
፳፮ ናሁ ርእዩ ከመ አኮ ለባሕቲትየ ዘጻመውኩ አላ ለኵሉ እለ ይፈቅዱ ይጥበቡ ፡፡
እነሆ የደከምሁ ለብቻዬ እንዳይደለ እዩ ይራ ቀቁ ዘንድ ለሚወዱ ሰዎችም ነው እንጂ ።
፳፯ ስምዑኒ መኳንንተ ሕዝብ ወአጽምኡኒ መላ እክተ አሕዛብ ።
የሕዝብ ሹማምንት ስሙኝ የአሕዛብም አለቆች አድምጡኝ ፡፡
፳፰ ለወልድከ ወለብእሲትከ ወለእኁከ ወለዐርክከ

ኢ.ታኲንኖሙ ንዋየከ እንዘ ሕያው አንተ ወ
ኢ.ታመግብ ነኪረ ላዕለ ቤትከ። ከመ ኢ.ትነ
ስሕ ድኅረ ወኢ.ትግበእ ታስተብቍዖሙ።
ለልጅኽና ለሚስትኽ ለወንድምኽና ለወዳጅ
ኽም ገና ከጉልበት ሆነህ ገንዘብኽን አታካ
ፍል በቤትህና በከብትህም በዕድን ሰው አት
ሹም እንዲህ ካደረግህ በኋላ እንዳታዝን ተመ
ልሰህም እሳቸውን እንዳትለምን ሰጥቶ ከኇ
ለመነ ከልዷ እንዲሉ።
፳፱ እምጣነ ሕያው አንተ ወሀለወት ነፍስከ ኢ.ት
ወልጥ ግዕዘከ።
አንተ በሕይወት ሳለህ እውቀትኽም ሳለች
ስራኽን አትተው ትነፍጋለህና።
፴ ይኄይሰከ ውሉድከ ይስአሉከ።እምትጽናሕ
አንተ እደሆሙ ለደቂቅከ።
አንተ የልጆችኽን እጅ ከታዩ ልጆችኽ ያን
ተን እጅ ቢያዩ ይሻልኻል።
፴፩ ኩን ጠቢበ ኵሉ ዘገበርከ ወኢ.ታሐ.ስ ርእ
ስከ በኀበ ኵሉ ዘሜሙከ።
እንዲህ ነውና በሰራኸው ስራ ሁሉ ብልህ
ሁን በተሾምህበትም ሁሉ ራስኽን አታስነቅፍ
አታዋርድ ወንድ ልጅ በተሾመበት ሴት ልጅ
በተዳረችበት እንዲሉ።
፴፪ አመሰ የኀልቅ መዋዕለ ሕይወትከ።ወአመ ት
በጽሕ ይኅሪትከ ይእተ አሚረ አስተዋርስ
ንዋየከ።
ገና ከጉልበት ሆነህ አታካፍል አልሁ እንጂ
በሕይወት የምትኖረው ዘመንስ በተፈጸመ ጊዜ
ሞትኽም በደረሰ ጊዜ ገንዘብኽን አካፍል።
፴፫ ለአድግሰ አቅምሖ ወጸዓኖ ወዝብጦ።ወለገብር
ኒ ገሥጾ ወሴስዮ ወቅንዮ።
አኽያን ገፈራውን ደፈጫውን አብልተህ ጫ
ነው አጥብቀህ ጭነህም ንዳው ጭነቱ የላላበት
እንደሆነ ጥሎት ይሄዳልና ባርያንም ምግቡን
መግበህ አዘዘው እንዳይበዝንም ተቈጣው።
፴፬ ወቅንዮሙ ለአግብርቲከ ወትረክብ ዕረፍተ።
ወለእመሰ አዕረእከሙ ይትገዐዙ ወይፈቅዱ
ይፃኡ እምኔከ።
ባሮችኽንም አዘዛቸው ካዘዝኻቸውም ዕረፍ
ት ታገኛለህ ስራ ብታስፈታቸው ግን ይከዳ
ሉ ካንተም ነፃ ይወጡ ዘንድ ይወዳሉ።
፴፭ ፀሚደ አርውት ያደንኖ ለክሳድ።ወለገብርሰ
እኩይ ሰውጥ ወመቅሠፍት።
ቀምበር መጫን ጫንቃን ዝቅ ያደርጋል ለክ
ፉም ባሪያ አኩርባጅ እግር ብረትም ይገባዋል።
፴፮ ቅንዮ ለገብርከ ወኢ.ታንብሮ ፅሩዐ።
ባሪያኽን እዘዘው ስራም አስፈትተህ አታኑረው።
፴፯ እስመ ብዙኃ እኪ.ተ ትሜህር አጽርዖት።
ሥራ መፍታት ብዙ ስንፍናን መክዳትንም
ታስተምራለችና።
፴፰ ወሀበ ግብሮ በአምጣነ ኃይሉ። ወእመሰ ኢ.ገ
ረረ አክብዶ ገንደራቲሁ።ወኢ.ትትአመኖ ለ
ኵሉ ዘሥጋ አልቦ ዘትገብር ዘእንበለ ምክር
አዘዘውም ብሎኻል ብለህ የማይችለውን አ
ትዘዘው፤ባይገዛልህ ግን ዘንጅሩን አገዛዙ ንም
አጽናበት፤ከሰው ሳትመክር የምትሠራው ሥራ
አይኑር።ነገር ግን ቢመክርህም ሥጋዊን ደ
ማዊንም ሰው ሁሉ አትመነው።
፴፱ ወእመ ብከ ነባሪ ጌር ረስዮ ከመ እኁከ ወ
አፍቅሮ ከመ ነፍስከ።
ደግ ቤተሰብም ቢኖርህ እንደ ወንድምህ አ
ድርገው እንደ ሰውነትህም ከሰውነትህም ይ
ልቅ ውደደው።
፵ ወእምከመ አሕሠምከ ዲቤሁ ይትኀጥእከ ወ
ያመሥጠከ በአይ ፍኖት እንከ ተኃሥሥ።
ክፉን ከሠራህበት ግን ይከዳኻል ከድቶም ያ
መልጥሀል፤ከመለጠህስ በኋላ እንግዲህ በማ
ናቸው መንገድ ሄደህ ታገኘዋለህ።

ምዕራፍ ፴፩።

፩ ብእሲሰ አብድ ከንቶ ይሴፈዋ ለሐሰት ወሕ
ልምኒ ያደንግጾ ለአብድ።
ደንቆሮ ሰው አስተኛ ሕልምን በከንቱ ተስፋ
ያደርጋታል።አስተኛም ሕልም ደንቆሮን ሰው
ያስደነግጠዋል።

፪ ከመ ዘያፀብጥ ጽላሎተ ወከመ ዘይዴግን ነ
ፋሰ ከማሁ ዘይትአመን ሕልመ ።
ሕልምን የሚያምን ሰው ጉም ዘገን ነፋስ
ወግ ነው ይባላል ።
፫ ወእምዝንቱ ውስተ ዝንቱ ይትፋለስ ሕልም
ወበበአምሳለ ገጸ ያርአየከ ዘዘዚአሁ ።
ሕልምስ ከለመሆን ወዳለመሆን ይሄዳል በ
የወገን በየወገኑም እየራሱ ያሳይኻል የእሳ
ት ባሕርይ ሲጸና አገሩ ሁሉ ተቃጥሎ እሳት
ንም እያነደደ ሲሞቅ ፣ወሀ ባሕርይ ሲጸና ሲ
ዋኝ ውሀም ሲራጭ ፣የመሬት ባሕርይ ሲጸና
ሲያርስ ሲቆፍር መቃብር ተከፍቶ ሲያይ የ
ነፋስ ባሕርይ ሲጸና ክንፍ አውጥቶ እንደ
ወፍ ሲበር ወዲያና ወዲህ ሲሮጥ ያሳየዋል
፬ ወእምውስተ ርኩስ ምንትኑ ኢይወጽእ ንጹሕ
ወበውስተ ሐሰት ዘእይቴ ይትረከብ ጽድቅ ።
ከእሬያም ባግ አይወለድም ፣ከሰተኛም ሕልም
እውነት ነገር አይገኝም ።
፭ ሕልም ወሰገል ወመቅሰም ከንቱ ኵሉሙ ።
ወያደነግጽ ልበ ወያቀጽዖ ከመ ዘሕምም ።
አሰተኛ ሕልምና ጥንቈላ መዋርትም ሁሉም
ከንቱ ናቸው ልብንም ያስደነግጣሉ ፣ለጊዜ
ውም እንደ ምጥ ያስጨንቃሉ ።
፮ ለእመ ኢኮነ እምኅበ እግዚአብሔር ዘተፈነወ
ከመ ይሣገል ኢትደዮ ውስተ ልብከ ።
ይቅር ይል ዘንድ ከእግዚአብሔር የታዘዘ ካ
ልሆነ በልብህ አታኑረው ።
፯ እስመ ለብዙኃን አስሐቶሙ ሕልም ። ወወድ
ቁ እንዘ ኪያሁ ይሴፈዉ ።
ሕልም ብዙዎችን ሰዎች አስቷልና ፣እሱንም
ተስፋ አድርገው ጠፍተዋልና ።
፰ እሙነ ይበጽሖሙ እምኅበ አስተርአየሰ ዘእ
ንበለ ሐሰት ። ወጥዩቀ ይከውን ቃለ ጽድቅ ።
በውነት ግን ያላሰት ከታየ ዘንድ ይደረግላቸ
ዋል ሁለተኛም ዘእምኅበ አስተርአየሰ ይላል
ከሰማይ ከእግዚአብሔርም ዘንድ ከታዘዘ በ
ውነት ይደረጋል ።
ሶስተኛም እውነተኛ ሕልም ፈጥኖ ይደርሳል
እውነተኛ ሕልም መሆኑን በምን አውቀዋለ
ሁ ትለኝ እንደሆነ መላልሶ ያሳይኻል ለልብ
ኽም ያረዳኻል ።
፱ ብእሲ ምሁር ዘተገሠጸ ብዙኃ የአምር ። ወዘአ
ፈድፈደ ሕማመ ጥበበ ይነግር ።
ይኽንስ ማን ያውቀዋል ትለኝ እንደሆነ በትም
ርት ምክንያት ብዙ መከራን ተቀብሎ የተማረ
ሰው ያውቀዋል እንደ ዳንኤል ዳን ፩ ፲፯ ። ብ
ዙ መከራንም የተቀበለ ሰው ጥበብን ያውቃል
፲ ወዘሰ ኢተኰነ አልቦ ዘየአምር ።
በጥበብ ያልተነካ ሰው ግን የሚያውቀው ነገር
የለም ።
፲፩ ወዘብዙኃ ተመንደበ ብዙኃ ይትሜሀር ።
ብዙም መከራን የተቀበለ ሰው ብዙ ትምርት
ን ይማራል ።
፲፪ ብዙኃ ርኢኩ አመ ተመንደብኩ ፣ ወበዝኁ ቃ
ልየ እምነ ሕሊናየ ።
እኔም መከራን በተቀበልሁ ጊዜ ብዙ ጥበብን
ተማርሁ ከተናገርሁትም ነገሬ አስቤ የተውሁት
ብዙ ነው አስቦ ሳይናገረው የቀረ ብዙ አለና ዳ
ግመኛም አስቤ ከተውሁት የተናገርሁት ነገሬ
በዛ ተናግሮት ሳይጸፍ የቀረ ብዙ አለና ።
፲፫ እስመ ዘልፈ እትመነደብ ወእበጽሕ እስከ ለሞ
ት ወእንበይነዝ ያድኅነኒ እግዚአብሔር ።
ለሞት እስከደርስ ድረስ ደርሼ ዘወትር መከራ
እቀበል ነበርና ስለዚህም ነገር እግዚአብሔር ያ
ድነኛል ።
፲፬ ነፍስ እንተ ትፈርሆ ለእግዚአብሔር ተሐዩ ።
እግዚአብሔርን የምትፈራው ሰውነት ሕይወተ
ሥጋን ሕይወተ ነፍስንም ታገኛለች ።
፲፭ ወይድኅኑ ኵሎሙ እለ ይሴፈዉ ኪያሁ ።
እሱንም ተስፋ የሚያደርጉ ሰዎች ሁሉ ከቀቢ
ጸ ተስፋ ይድናሉ ።
፲፮ ለፈራሂ እግዚአብሔር አልቦ ዘይኄርሞ ፡ ወኢ
ይደነግፅ እስመ ውእቱ ተስፋሁ ።
እግዚአብሔርን የሚፈራ ሰውን የሚያስፈራው
የለም እሱም አይደነግጥም አለኝታው እግዚ
አብሔር ነውና ።

፲፯ ብፅዕት ነፍስ እንተ ትፈርሆ ለእግዚአብሔር ።
እግዚአብሔርን የምትፈራው የምታመልከው
ም ሰውነት የከበረች ነች ።
፲፰ እስመ ላዕሌሁ ያሰምከ ወውእቱ ምዕመኑ ።
ሰው እግዚአብሔርን ያምንበታልና እሱም የታ
መነ ወዳጁ ነውና ዳግመኛም እግዚአብሔር ያ
ድርበታልና እሱም የታመነ ወዳጁ ነውና ።
፲፱ አዕይንቲሁ ለእግዚአብሔር ኅበ እለ ይፈርህዎ
ምዕመን ኃይሉ ወጽኑዕ ምስማኩ ፤ ያቄርር ለከ
መርቄ ፤ ወይጼልለከ እምፀሐየ ቀትር የዐቅበከ
እምዕቅፍት ወይረድአከ እምድቀት ።
የእግዚአብሔር ዓይኖቹ የሚፈሩትንና የሚያመ
ልኩትን ይመለከታሉ ኃይሉ በማዳን የታመነ
ነው ጥግነቱም የጸና ነው ፤ የሰውም ማደፊያነቱ
የጸና ነው ከመንኸው ዋዕዩን ያቀዘቅዝልኻል
ከዘመናይም ጠላት ያድንኻል ከመሰናከል ያድ
ንኻል አድኖም ይጠብቅኻል ከመውደቅም ያ
ድንኻል አድኖም ይረዳኻል።
፳ ያዐብያ ለነፍስከ ወያበርሆን ለአዕይንቲከ ፤ ይፌ
ውስኒ ወይሁብ ሕይወተ ወያጸግብ በረከተ ።
ሰውነትኽን ያከብራታል ዓይኖችኽንም ያበራቸ
ዋል ፍጹም ሕይወትንም ይሰጥኻል የሥጋን
ና የነፍስንም በረከት አብዝቶ ይሰጥኻል ።
፳፩ ርኩስ መሥዋዕቱ ለመበዓ ዐመፃ ። ወግሙን ቍ
ርባኖሙ ለኃጥአን ።
ሰርቆ ቀምቶም የሚያቀርቡት መሥዋዕት ርኩ
ስ ነው ክፉዎችም ሰዎች ያቀረቡት መባ የተ
ጠላ ነው ።
፳፪ ወኢይትዌከፎሙ መበዖሙ ለረሚዓን ፤
ሕገ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች መሥዋዕ
ታቸውን አይቀበልላቸውም ።
፳፫ እኮ በብዝኀ መበእከ ዘይትኀደግ ለከ ኃጢ
አትከ ።
ሰርቀህና ቀምተህ ባቀረብኸው መባኽ ብዛት
ኃጢአትኽ የሚሰረይልህ አይደለም ።
፳፬ ከመ ዘይቀትሎ ለሕፃን በቅድመ አቡሁ ። ከ
ማሁ ዘበንዋየ ዐመፃ ያበውእ መባአ ።
በስርቆትና በቅሚያ ያገኘውን ገንዘብ መባ
አድርጎ የሚያቀርብ ሰው ልጁን ገድሎ ላባ
ቱ መባ እንደሚጥል ሰው ያለ ነው ያ ደስ
እንዳያሰኘው ደስ አያሰኝም ።
፳፭ ሕይወቱ ለነዳይ ስኢለ ምጽዋት ወዘሰ ዓበዮ
ቀታሌ ነፍስ ውእቱ ።
የድሀ ኑሮው ምጽዋት ምጽዋት ሲል ነው
ሲለምን ይኖራልና የነሣውም ሰው ነፍስ ገዳ
ይ ነው ።
፳፮ ከመ ዘቀተለ ቢጸ ዘፈለጠ ብእሲ እምብእ
ሲቱ ፤
ባልና ሚስትን የለየ ሰው ባልንጀራውን እ
ንደ ገደለ ያለ ነው ፤
፳፯ ወዘሄዶ ዐስበ ለዐሳብ ከዐወ ደሞ ።
የብንደኛንም ብንዳውን የቀማ ሰው ደሙን
አፈሰሰ ደሙን አፈሰሰ በል ደመወዙንም መ
ቀማቱ ነው ደመወዜን እንዲል ።
፳፰ ሶበ ፩ የሐንጽ ወካልኡ ይነሥት ። ምንተ ይ
በቍዕ ፃማሆሙ ለክልኤሆሙ ፤
ሎሌ ደመወዙን ተቀምቶ ቢሰራ ጌታስ ደመ
ወዙን ነሥቶ ቢያሰራ የዚህስ መስራቱ የዚ
ያስ ማሰራቱ ምን ይረባል ፤ ዳግመኛም መነኮ
ሴ አሥራትንና በኵራትን ተቀብሎ ቢጸልይ
ባለጸጋስ ሰርቆና ቀምቶ ቢሰጥ የዚህስ መጸ
ለዩ የዚያስ መስጠቱ ምን ይረባል ።
፳፱ ሶበ ፩ ይድኅር ወካልኡ ይረግም ፤ ለመኑ እ
ምውስተ ክልኤሆሙ ይሰምዮሙ ቃሎሙ ።
ጌታ የሎሌውን ደመወዝ ነሥቶ ሲያሰራ ልጄ
ተባረክ እያለ ቢመርቅ ሎሌም ግፌን አትር
ሳብኝ እያለ ቢረግም የማናቸውን ነገር ይሰ
ማል የሎሌውን አይደለምን ዳግመኛም መነኮ
ሴ ዳበ ከሴማትኽ ጠላም ከማቶትኽ አያጥፋ
ብህ ብሎ ባለጸጋውን ቢመርቅ የተቀማም ድ
ሀ ገንዘብህን ለወራሽ ቤትኽንም ለተኳሽ ያ
ድርገው ብሎ ቢረግም የማንኛቸውን ነገር ይ
ሰማል የድሀውን አይደለምን ።
፴ ዘይትሐፀብ እምድኅረ ገሠሠ በድነ ። ወካዕበ
ይደግም ገሢሠ ምንተ ይበቍዖ ተሐፅቦ ።
በድንን ከዳሰሰ በኋላ የታጠበ ከታጠበም

ኋላ ተመልሶ በድንን የዳሰሰ ሰውን የቀደሞ
ው መታጠቡ ምን ይጠቅመዋል።
፴፩ ከማሁ ሰብእ ዘይጸውም እንበይነ ኃጢአቱ ። ወ
ካዕበ የሐውር ዳግመ የአብስ። መኑ እንከ ይሰም
ዖ ጸሎቶ ሎቱ ወምንተ ይበቍዖ አሕምሞነፍሱ
ስለ ኃጢአቱ ንስሐ ገብቶ የሚጾም የሚጸል
ይም ንስሐም ከገባ በኋላ ዳግመኛ ይበድል
ዘንድ ወደ ኃጢአቱ የሚመለስ ሰው እንደሱ
ነው ። የሱንስ ጸሎቱን ማን ይሰማዋል ሰው
ነቱንስ ማሳዘኑ ምን ይጠቅመዋል ።

ምዕራፍ ፴፭ ።

፩ ዘየዐቅብ ሕገ ያበውእ መባአ።
ሕጉን የሚጠብቅ በሚገባ መባን ያቀርባል ።
፪ ወዘያፀምእ ትእዛዘ ይሠውዕ ለመድኃኒቱ ።
ትእዛዙነም የሚሰማ ሰው መስዋዕተ መድኃኒ
ት ይሰዋል ዳግመኛም ለሚያድነው ለእግዚ.
አብሔር ይሰዋል ።
፫ ዕሴቶ ያገብእ ዘያበውእ ስንዳሌ ።
ስንዴ የሚሰጥ ሰው በዝናም አብቅሎ በፀሐ
ይም አብስሎ ለሰጠው ለእግዚ.አብሔር መስ
ጠቱ ነው ዳግመኛም ውጦ ጉርዶም የወጣለ
ት ስንዴን የሚያቀርብ ሰው ዋጋውን ያገኛል
፬ ወዘገብረ ምጽዋተ ሦዐ መስዋዕተ ስብሐት ።
ምጽዋትንም የመጸወተ ሰው ደስ የሚያሰኝ
መሥዋዕትን መሠዋቱ ነው ሠዋ በል ።
፭ ፈቃዱ ለእግዚ.አብሔር ከመ ኢትግበር እኩ
የ ወሥምረቱ ከመ ትትገሐሥ እምዐመፃ ።
ከዚ.ህም ሁሉ ይልቅ የእግዚ.አብሔር ፈቃዱ
ክፉ ስራን እንዳትሰራ መሆን ነው፡ከመስረቅ
ከመቀማትም ትርቅ ዘንድ ፈቃዱ ነው ።
፮ ኢትባእ ቅድመ እግዚ.አብሔር ዕራቀከ ።
ሳትታጠብ ወደ ቤተ እግዚ.አብሔር አትግባ
ዳግመኛም ካልሰረቅሁ ካልቀማሁ ከወዴት አ
መጣሁ ብለህ መባ ሳትይዝ ወደ ቤተ እግ
ዚ.አብሔር ባዶኸን አትግባ ።
፯ ወግበር ዘኵሎ በእንተ ትእዛዙ ።
ትእዛዙንም ስለ መፈጸም ይኸን ሁሉ አድ
ርግ ።
፰ መሥዋዕቱ ለጻድቅ ያጠልሎ ለምሥዋዕ ወ
መዓዛሁ ይበጽሕ ቅድመ ልዑል ።
የጻድቅ ሰው መሥዋዕቱ እግዚ.አብሔርን ደ
ስ ያሰኘዋል ፊጥኖም ወደ ልዑል እግዚ.አብ
ሔር ፊት ይደርሳል ።
፱ ወመሥዋዕቱ ለብእሲ ጻድቅ ቅዱስ ውእቱ
ወኢይትረሳዕ ዙሉ ዝክሩ ሎቱ ።
የደግ ሰውም መሥዋዕቱ ንጹሕ ልዩም ነው
ስም አጠራሩም ለዘላለም አይዘነጋበትም ።
፲ በፍሡሕ ዓይን አእኵቶ ለእግዚ.አብሔር ወኢ
ትኅድግ አብዖ እምውስተ ቀዳሚ ተግባርከ ።
ደስ ብሎህ እግዚ.አብሔርን አመስግነው ካመ
ሰገንሁትም ብለህ ቀዳምያትንና አሥራቱን መ
ስጠትኸን አትተው ።
፲፩ እንዘ ፍሡሕ ገጽከ መጥዎ ለኵሉ ዘጸገወከ
ወእንዘ ትትሐሠይ አብእ አሥራቲሁ ለተግ
ባርከ ።
ፊትህን አብርተህ ደስ እያለህም የሰጠህን ሁ
ሉ ስጠው ዳግመኛም የሰጠኸን ደስ ብሎህ
ለሁሉ ስጥ ደስ እያለህም አሥራቱን አውጣ
፲፪ ወአብእ ለእግዚ.አብሔር በከመ አኰቴቱ ወእ
ምዘረከብከ ውስተ እዴከ አብእ ሎቱ በሠናይ
ዓይን ።
ክቡርም እንደ መሆኑ እንደ ክብርህም መጠ
ን ለእግዚ.አብሔር መባን አቅርብ በጅህም
ሰርተህ ካገኘኸው ገንዘብኽ ደስ ብሎህ መባ
ን አቅርብለት ።
፲፫ እስመ እግዚ.አብሔር ያገብዕ ዕሤተከ ወየዐስየ
ከ ምስብዒተ ።
እግዚ.አብሔር ዋጋኸን ሰባት እጽፍ አድርጎ
ይሰጥኻልና ።
፲፬ ኢታብእ ሎቱ ሕልያነ እስመ ኢይትዌከፈከ
መማለጃ ግን አታቅርብለት አይቀበልህምና ።
፲፭ ወኢይምሰልከ ዘይሰጠወከ መባእ ዐመፃ እስ
መ እግዚ.አብሔር መኰንነ ጽድቅ ውእቱ ወ
ኢያደሉ ለገጽ ።

በዐመጽ ያቀረብኸውን የሚቀበልህ አይምሰ
ልህ እግዚአብሔር እውነተኛ ዳኛ ነውና ፊ
ትንም አይቶ አያደላምና ።
፲፮ ወኢይሴዚ እንበይነ ንዴቱ ለነዳይ ወይሰምዖ
ዐውያቶ ለግፉዕ ።
ድሀም ሰርቶና ቀምቶ መብን ቢያቀርብ የለ
ውምና ብሎ ከመከራ አይለየውም የተበደለ
ውንም ጩኸቱን ይሰማዋል ።
፲፯ ወኢይጸመም ጸሎቶ ለእጓለ ማውታ ። ወለዕ
ቤር ። ብእሲትኒ ለእመበ ዘዐግአራ ።
አባትና እናቱ የሞቱበትንም ልመናውን ቸል
አይለውም ፤ ድሀይቱንም ሴት ያስጨነቃት ሰው
ቢኖር ።
፲፰ ወአውረደት አንብዓ ዲበ መላትሒሃ ።
አዝናም እንባዋን ብታፈስ ።
፲፱ ከማሁ ይወርድ አውያት ዲበ ዘአግዐራ ።
ፍዳው በስጨነቃት በስለቀሳትም ሰው ይመጣበ
ታል ።
፳ ለዘይፀመዶ በጽድቅ ይትዌከፎ ሎቱ ። ወተዐር
ግ እስከ ደመና ጸሎቱ ። በውነት የሚ
ያገለግለውን ሰው ማገልገሉን ይቀበልለታል ።
ጸሎቱም እስከ ደመና ድረስ ትደርሳለች ።
፳፩ ወጸሎተ ነዳይሰ ትትአዶ እምደመና ። ወኢትት
መየጥ እስከ ትበጽሕ ኀቤሁ ወኢትገብእ እስ
ከ ይሬእያ እግዚአብሔር ።
የድሀ ጸሎት ግን ከደመና አልፋ ትሄዳለች ፈ
ጥና ትሰማለች ሲል ነው እግዚአብሔርም ሳይ
ሰማት ዋጋዋንም ሳታሰጠው አትቀርም ።
፳፪ ወይፈትሕ ሎሙ ለጻድቃን ወይትቤቀል ሎሙ
ወኢይጐነዲ እግዚአብሔር ላዕሌሆሙ ። ወኢ
ይትዔገሥ በእንቲአሆሙ ። እስከ ይቀጠቅጦ
ሙ ሐቌሆሙ ።
ለድሆችም ለጻድቃንም ይፈርድላቸዋል በቀላቸ
ውንም ይበቀልላቸዋል ፍዳቸውንና በቀላቸው
ንም እግዚአብሔር አያስቀርባቸውም ፤ ስለሳቸ
ውም መፍረድን ቸል አይልም የከፉዎችን ሰ
ዎችና ባለጸጎችን ወገብ ወገባቸውን ቀጥቅጦ
እስኪያጠፋላቸው ድረስ ።

፳፫ ወይትቤቀሎሙ ለአሕዛብ ። ወይሤርዎሙ ለዐ
ማዕያን ። ወይሰብራ ለበትረ ኃጥአን ።
አሕዛብንም ይበቀላቸዋል አመፀኞችንም ያጠፋ
ቸዋል የከፉዎች ሰዎችንና የባለጸጎችን ሥል
ጣንም ያጠፋታል ።
፳፬ ለኵሉ ሰብእ ይፈድዮ በከመ ምግባሩ ። ወለኵ
ሉ እጓለ እመሕያው በበ ምግባሮሙ ወበበ ፍ
ኖቶሙ ።
ለድሆችና ለጻድቃን እንደ ምግባራቸው ዋጋቸ
ውን ይከፍላቸዋል በባለ ጸጎችና በኃጥአንም በ
የስራ በየስራቸው ፍዳቸውን ያመጣባቸዋል ።
፳፭ እስመ ይትቤቀል በቀለ ሕዝቡ ። ወያስተፌሥ
ሖሙ በምሕረቱ ።
የወገኖቹን በቀል ተበቅሎ በቸርነቱ ደስ ያሰኛ
ቸዋል ።
፳፮ ብፁዕ ዘይረክብ ሣህለ በመዋዕለ ሕማሙ ። ከ
መ ደመና ዝናም ውስተ ብሔረ መርቅ ።
በመከራው ወራት ይቅርታን የሚያገኝ ሰው ክ
ቡር ነው ዝናም የያዘ ደመና ዋዕይ በበዛበት
አገር ደስ እንዲያሰኝ እንደዚሁ ሁሉ ምጽዋት
ደስ ያሰኛል ።

ምዕራፍ ፴፮ ።

፩ ተሣሀለነ እግዚኦ አምላከ ኵሉ ኃይል ወተ
መየጠነ ።
ስለ መቃብያን ተናግሮታል የሠራዊትና የመላእ
ክት ሁሉ ጌታ የኃይለኛም ሁሉ ፈጣሪ ። ዳግመ
ኛም ኃያል የምትሆን የሁሉ አምላክ የኃይል
ም ሁሉ ጌታ አቤቱ ይቅር በለን ። ከመዓትም
ወደምሕረት ተመለስልን ።
፪ ፈኑ ፈሪሀተከ ላዕለ ኵሉ አሕዛብ ።
መፈራትኽን አምልኮትህንም በአሕዛብ ሁሉ አ
ሳድር ።
፫ ወአንሥእ እዴከ ላዕለ ሕዝብ ነኪር ወይርአዩ ኃ
ይለከ ።
እደ መዓትኽንም ከሕግሕና ከአምልኮትኽ ልዩ
ዎች በሚሆኑ በፅርዓውያን አምጣባቸው ኃይል
ኽንም ይዩ ።

፬ በከመ እንዘ ይሬእዩ እሙንቱ ተቀደስከ በኀቤ
ነ ። ከማሁ እንዘ ንሕነኒ እንዘ ንሬኢ ተሰባሕ
በኀቤሆሙ ።
እሳቸው ሲያዩ እኛን አጥፍተህ በኛ ጥፋት እ
ንደ ተመሰገንህ እንደዚሁ ሁሉ እኛም ስናይ እ
ሳቸውን አጥፍተህ በሳቸው ጥፋት ተመስገን
፭ ወያእምሩ እሙንቱኒ በከመ አእመርናከ ንሕ
ነ ። እስመ አልቦ አምላክ ዘእንበሌከ እግዚኦ ።
ካንተ በቀር አቤቱ አምላክ እንደሌለ እንዳወ
ቅንኽ እርሳቸውም ይወቁ ።
፮ አርኢ ተአምረከ ወከሥት ስብሐቲከ ።
ተአምራትክን አሳይ ጌትነትክንም ግለጽ ።
፯ በኃይለ እዴከ ወበክብረ የማንከ ።
በሥልጣንኽ ከሃሊነት በክቡርም ሥልጣንኽ ።
፰ አምጽእ መንሱተ ወፈኑ መቅሠፍተ ።
ጥፋትን አምጣባቸው መቅሠፍትንም እዘዝባ
ቸው ።
፱ ወሥርዎሙ ለዓማፅያን ወቀጥቅጦ ለፀራዊ ።
ፀርዓውያንንም አጥፋቸው አንጥያኮስንም አጥ
ፋው ።
፲ ተዘከር መሐላሆሙ ለአግብርቲከ ወአፍጥና ለ
ዕለቶሙ ።
ለባሮችኽ ለአብርሃምና ለያዕቆብ ለይስሐቅም የ
ማልኽውን መሐላ አስብ ፀርዓውያንም ጠፍተ
ው መቃብያን ከፀርዕ የሚወጡባትን ቀን ፈጥ
ነህ አድርጋት ።
፲፩ ወቅሥፎሙ ብእሳት ወአጥፍኦሙ ለእለ አምሰ
ጡ እምውስቴቶሙ ወለእለ አሕሠሙ ላዕለ ሕ
ዝብከ ይርከቦሙ ሞቶሙ ።
ጽርዓውዓውያንን ግን በድርቅ በመቅሠፍትም
ቅሠፋቸው ከሳቸውም ተለይተው ከመቅሠፍት
ያመለጡትን በጦር በድርቅም አጥፋቸው በወ
ገኖችኽም በመቃብያን ክፉ ባደረጉ ሰዎች
ሞት ይምጣባቸው ።
፲፪ ወስብሮሙ አርእስቲሆሙ ለመላእክተ ፀር እለ
ይብሉ አልቦ በዕድ ዘእንበሌነ ።
አለእኛ ማን አለ የሚሉ የመቃብያንን ጠላት አ
ለቆች ቸብቸቦዋቸውን ቁረጥ ። ሁለተኛም ያለ
ቆቻቸውን አለቆች አጥፋላቸው ሶስተኛም የፅ
ርዕን አለቆች ቸብቸቦዋቸውን ቁረጥ ።
፲፫ ወአስተጋብኦሙ ለኵሎሙ ዘርዓ ያዕቆብ ።
የያዕቆብንም ልጆች ሁሉ አንድ አድርገህ ከጽ
ርዕ አውጣቸው ።

ምዕራፍ ፴፬ ።

፩ ለሠናይ ልብ ወለጥዑም እክል ኢይሜንንዎ ት
ጋሁ ለብዕል ያቋቍዕ አዕፅምተ ወነፍስተ ። ወ
ኀልዮ ንዋይ ያሰርር ንዋመ ።
በጎን ልብንና የጣፈጠን ምግብ የሚጠላ የለ
ም።ለባለጸግነትም መትጋት ሰውነትን ያከሳል
ገንዘብንም ማሰብ የገንዘብም መኖር እንቅልፍ
ን ያሳጣል።
፪ ወኀልዮ ዘይትሄዘብ ያኃልቅ ንዋመ በድቃስ፤ ክ
ቡድ ሕማም ያተግህ ወአልቦ ንዋም ።
የሚጠራጠሩት ሞትን ማሰብ በማንጎላቸት እ
ንቅልፍን ያሳጣል፡የሚጠራጠሩትም ነገር መኖ
ር በእንጉልቸት እንቅልፍን ያስጨርሳል ፡ጽኑ
ሕማም ያተጋል እንቅልፍም ይነሣል ።
፫ የዐውድ ባዕል ከመ ይዝግብ ንዋየ ወእንተ
ጊዜ የዐርፍኒ ይፌግዕ በጽጋብ ።
ባለ ጸጋ ገንዘብን ያደልብ ዘንድ ይዞራል ።
ባሳብም እንቅልፍ አጥቶ ሲባክን ያድራል፤
ገንዘቡም በዝቶለት በረፈ ጊዜ ብዙ ተድላን
ና ደስታን ያደርጋል ።
፬ ወይሰርሕ ነዳይ በኃጢአ ንዋይ፤ ወሶበ አዕረ
ፈኒ ይገብእ ውስተ ሲፖል፤
ድሀ ግን ገንዘብን አጥቶ ሩቅ አገር ሄዶ በ
መለመን ይደክማል ጥቂትም ቢያርፍ የቅር
ቡን በመለመን ነው ። ዳግመኛም ቢያርፍም በ
መቃብር ነው፤
፭ ኢይጸድቅ ዘያፈቅር ንዋየ ። ወዘያፈቅራ ለኃ
ጢአት ይትልዋ ።
ገንዘብን የሚወድ ሰው አይከብርም፤ አፍቅሮ
ንዋይንም የሚወዳት ሰው ይከተላታል፤
፮ ብዙኃን እለ ወድቁ እንበይነ ንዋይ ። ወርእይ
ዋ ለሞቶሙ ቅድመ ገጾሙ፤

በፍቅረ ንዋይ የተጐዱ ሰዎች ብዙዎች ናቸው
እንደ ግያዝ ። ፬ ነገሥ ፭፱ ፭፯ ፭፰ ። እንደ ይ
ሁዳ ። ዮሐ ፲፱ ፮ ። የሐዋ ፩ ፲፰ ። እንደ ቄ
ስ ፎላ ፤
፯ ዕፀ አቅፍት ይእቲ ለኵሎሙ እለ የኀሥሥዋ
ወኵሉ አብድ ይትዐቀፍ ባቲ ።
ፍቅረ ንዋይ በሚፈልጓት ሰዎች ሁሉ የምታ
ሰናክል ጉልጥምት ነች ። ደንቆሮም ሰው ሁ
ሉ ይሰናከልባታል ፤
፰ ብፁዕ ባዕል ዘንጹሕ እም ኃጢአት ። ወዘኢያ
ትለወ ልቦ ድኅረ ንዋይ ።
ከፍቅረ ንዋይ ንጹሕ የሆነ ባለ ጸጋ ክቡር ነ
ው ። ፍቅረ ንዋይንም ያላሰበ ሰው የተመረጠ
ነው ፤
፱ መኑ እንጋ ውእቱ ናስተብፅዖ ዘገብረ ሠናየ
ላዕለ ሕዝቡ ።
እናመሰግነው ዘንድ ለወገኖቹ በጎ ያደረገ ባለ
ጸጋ ማነው ። ሁለተኛም በጎ ያደረገ ባለ ጸጋ
ቢኖር የተመሰገነ ነው ። ሶስተኛም ለወገኖቹ
በጎ ያደረገ ባለ ጸጋ ቢኖር እናመስግነው ።
፲ መኑ እንጋ ዘተመከረ ቦቱ ወኢስሕተ ። ወው
እቱ ከኖ ምክሐ ፤ መኑ እንጋ እንዘ ይክል አሕ
ሥሞ ዘኢያሐሥም ። ወመኑ እንዘ ይክል ገቢ
ረ ኃጢአት ዘኢይገብር
በገንዘቡ ያወቀበት ከእግዚአብሔርም የታረቀ
በት ያልሳተም ያውም መመኪያ የሆነው ሰው
ማነው ክፉ ማድረግ ሲቻለው ክፉ ያላደረገ ማ
ነው ኃጢአትንስ መሥራት ሲቻለው ያልሠራ
ማነው እንዲህም ያለ ሰው ቢኖር የተመሰገነ
ነው ዳግመኛም እንደዜሀ ያለ ሰው ቢኖር እና
መስግነው ።
፲፩ ለትጽናዕ በረከቱ ወይሰማዕ ምጽዋቱ በውስተ
አሕዛብ ።
እንደዚህ ያለ ሰው ቢኖር በረከቱ ትጽናለት
ምጽዋቱም በሬቱ ማዕዘን ይሰማለታል ፤
፲፪ ወአመ ነበርከ ውስተ ማዕድ ዐቢይ ። ኢታርኁ
ጕርዔከ ለበሊዕ ወኢትበል ብዙኃ ሠርዑ ው
ስቴቱ ።
ነጮ በተነባበረበት ድስቱም በተደረደረበት ማ
ዕድ በተቀመጥኸ ጊዜ ለመብላት አፍኸን እ
ንደ ሳንቃ አትክፈት ። ዳግመኛም ውስተ ማዕ
ድ ዐቢይ ይላል በመኳንንት ማዕድ በተቀመጥ
ሀ ጊዜ ። ብዙ ማዕድ ሠርተዋል ምን ግምት
አለብኝ ብለኸ ሁሉን ውጬው አትበል ።
፲፫ ተዘከር ከመ እኩይ ዓይነ ሰብእ ። ምንት የአ
ኪ እምነ ዓይነ እኅለ እመሕያው ወእንበይነዝ
ታነብዕ ዓይን ።
የሰው ዐይን ክፉ እንደሆነ አስብ ከሰው ዐ
ይን የሚከፋ ምን አለ አዳምና ሔዋን ባይና
ቸው አይተው በጃቸውም ቆርጠው ዕፀ በለ
ስን ስለ በሉ የሁሉ ዓይን ስታለቅስ ትኖራ
ለች ዳግመኛም ስስት ክፉ እንደሆነ አስብ
ከስስት የሚከፋ ምን አለ ። ስለ ዚህም ነገር
በሰው ዓይን ተወግታ ዓይን ታለቅሳለች ።
፲፬ ኢትሠሥዕ ውስተ ኩሉ ዘርኢከ ወኢትጥማዕ
ዕዴከ ወኢትኅሥሥ አጽሕልተ ወኢትልሐስ
መጻብኅተ ።
ላየኸው ሁሉ አትሠሥት እጅኸንም በወጥ
አትንከር የሰውንም ፊት ወጭት አትጕትት
ይጠላኻልና ድስቱንም አትጥረግበት የቆመው
ያማኻልና ።
፲፭ አእምር ኩሎ ዘአምስሐከ ቢጽከ ። ወጠይቅ
ኵሎ ዘአቅረበ ለከ ።
ባልንጀራህ ያዘጋጀልህን ምሳ ልኩንና መጠ
ኑን እወቅ ያቀረበልህንም ሁሉ አስተውል ።
፲፮ ወብላዕ ከመ ብእሲ ጠቢብ ዘሠርዑ ለከ ወኢ
ትልሳሕ እንዘ ትሜጽር ከመ ኢታጽልኦ ለ
ቢጽከ ።
ብልህ እንደመሆንህ እንደ ብልህም ሰው ያቀ
ረቡልህን ብላ ስታላምጥም ምላስኸን አታ
ጩኸ ባልንጀራህ ይጸየፍኻልና
፲፯ ወቅድም እምኵሉ ኅዲገ ከመ ጠቢብ ወኢ
ትዕሲ ወኢትኩን ከመ ዘኢይጸግብ ።
ከሁሉም አስቀድመህ እጅኸን ጠርገህ ተው
ምነው እለዚያን ስሱ ማለት አይሆንምን ቢሉ
ግድ ብላ ይበሉህ ሲል ነው ዳግመኛም እስ

ኪያሙሁ አትቆይ ማለት ነው ሰስተህም እንደ
ማይጠግብ ሰው አትሁን።
፲፰ እመኒ ማዕከለ ብዙኃን ነበርከ ኢታቅድም አ
ውርዶ እዴከ።
ከብዙዎች ሰዎችም ጋራ ለመብላት ብትቀመጥ
አስቀድመህ አትቁረስ፤ ብላ ይበሉህ እንጂ።
፲፱ በዐቅም ብላዕ ከመ ብእሲ ጠቢብ ዘኅዳጥ የ
አክሎ ከመ ኢይክብድከ ነፍስትከ በውስተ
ምስካብከ።
ብልህ እንደመሆንህ ጥቂትም እንደሚበቃው
እንደ ብልህ ሰው መጥነህ ብላ በምንጻፍኽ ሳ
ለህ ሰውነትኽን እንይዳነፋህ።
፳ ጥዑይ ንዋመ ለዘይዔቅማ ለነፍሱ። ዕበኒ ይነ
ቅሕ ኢይደበድብ ነፍስቱ ለብእሲሰ ሥሡዕ
ዘኢይጸግብ ደዌሁ ቅንጣዌ ወገብጥ ወጠውዮ
ሰውነቱን መጥና የሚበላ ሰው እንቅልፉ ጤና
ነው ማለዳም በነቃ ጊዜ ሰውነቱን አይነፋ
ውም መጥኖ የማይበላ የስሱ ሰው ግን ደዌው
ቁንጣንና ጓታ ብስናም ነው።
፳፩ እመኒ አገበሩከ ትብላዕ ብድሮመ ተንሥእ
ወአዕርፍ። ግድ ብላም ብለው ቢያገብ
ሩህ ቀድመኸቸው ተነሣ ከሐሜቱም ዕረፍ።
መብሉንም ድካም አድርጎት ዕረፍ አለ።
፳፪ አፅምአኒ ወልድየ ወኢታስትት ተግሣጽየ ወ
ድኅረ ትረክቦ ለነገርየ ኢትኩን ፅቡስ በኩሉ
ዘገበርከ።ከመ ኢትኅጣዕ ወኢምንተኒ።
ልጄ ነገሬን ስማኝ ምክሬንም ቸል አትበል
ሲራክማ ነግሮኝ አልነበረም እኔ አልሰማ ብዬ
ነው እንጂ ትላለህ በሰራኸውም ስራ ሁሉ
ምንም ምን ዋጋ እንዳታጣ ደካማ አትሁን
፳፫ ለጸጋዊሰ ይድኅርዎ በሥነ ምግባሩ።
፳፬ ወለደንፃዊ ይረግምዎ በእከየ ግዕዙ።
ለጋስን ሰው በለጋስነቱ ያመሰግኑታል ንፉግ
ንም ሰው በንፉግነቱ ይረግሙታል።
፳፭ ወእምከመ ሰተይከ ወይነ ኢትዘኃር እስመ ለ
ብዙኃን አስሐቶሙ ስታይ።
ወይንንም ብትጠጣ አትታበይ መጠጥ ብዙዎ
ችን ሰዎች አስቷልና።

፳፮ በምንሃብ ያሜክርዎ ለኅጺን ጽኑዕ ከማሁ ወ
ይንሂ በውስተ ልቦሙ ለዕቡያን።
ጽኑ ብረትን በወናፍ ያቀልጡታል እንደ ዚ
ሁ ሁሉ ወይንም የትቢተኞችን አእምሮዋቸ
ውን ያቀልጠዋል።
፳፯ ሕይወቱ ለሰብእ ሰትየ ወይን ወትፍሥሕት
ውእቱ ለዘይሰትዮ በዐቅም ምንትኑ ሕይወቱ
ለዘኢይሰቲ ወይነ እስመ ውእቱ ለትፍሥሕተ
እጓለ እመሕያው ተፈጥረ።
የሰው ሕይወተ ሥጋው ወይንን መጠጣት ነ
ው መጥኖ ለሚጠጣውም ወይን ደስታ ነው
ወይን ለማይጠጣ ሰው ኑሮ ለምኑ ነው ወይ
ን ለሰው ደስታ ተፈጥሯልና ዳግመኛም የሰው
ሕይወተ ነፍሱ ደመ ወልደ እግዚአብሔር ነው
ንስሐም ገብቶ ለተቀበለው ሰው ደስታ ነው
ደመ ወልደ እግዚአብሔርን ለማይቀበል ም
ን ሕይወት አለው ሥጋው ደሙ ለሰው ደ
ስታ ተሰጥቷልና።
፳፰ ትፍሥሕትኒ ውእቱ ለልብ ወሐሤትኒ ውእቱ
ሠናይ ሰትየ ወይን በዐቅሙ ወበጊዜሁ።
ለልብም ደስታ ነው ለሰውነትም ጤና ነው
ዳግመኛም ደሙ ለነፍስ ፍጹም ደስታ ነው
ወይንን መጥኖ በጊዜው መጠጣት ደግ ነው
ዳግመኛም ደመ ወልደ እግዚአብሔርን ንስ
ሐ ገብቶ በጊዜው መቀበል ያማረ ነው።
፳፱ ወሐዘና ለልብ ያረስዕ ወይን ለዘይላሁ ወይቴ
ክዝ አስትዮ ወይነ።
የልብንም አዘንዋን ወይን ያስረሳል ለሚያዝ
ንና ለሚተክዝ ሰው ወይን አጠጣው።ዳግመ
ኛም ደመ ወልደ እግዚአብሔር የነፍስን አ
ዘንዋን ያርቃል ንስሐ ገብቶ ላዘነና ለተከ
ዘ ሰው ደመ ወልደ እግዚአብሔርን አቀብ
ለው።
፴ ወአብድሶ እም ከመ ሰትየ ያበዝኅ ለኪ ወ
ይስሕት ወይጌጊ ብዝኅ ስታይ ኢያረክብ ኃ
ይለ ወኢይኅጥእ ቍስለ።
ደንቆሮ ሰው ግን ወይንን ከጠጣ ጠብን ያበ
ዛል ሰክሮም ሰው ይመታል ነፍስም ይገድ

ላል እንዲህ ነውና ለደንቆሮ መጠጥ አይገ
ባም የመጠጥ ብዛት ኃይልን አያስገኝም ቍ
ስልንም አያሳጣም ከሰከረ በሾህና በገደል ይ
ወድቃልና ።

፴፩ ወኢትገሥጽ ቢጸከ እንዘ ስቱይ ወይነ ወኢ
ታተክዞ እንዘ ፍሡሐ ውእቱ ልቡ ወኢትን
ግሮ ዘተሐይሶ ወኢታጽሕቦ ወኢትስአሎ ት
ክዘከ እንዘ ስኩር ውእቱ
ባልንጀራኽንም ወይን ጠጥቶ ሳለ አትገሥ
ጸው ልቡም ደስ ብሎት ሳለ አታሳዝነው የ
በደለህንም በደል አትንገረው ይኽንም ስጠ
ኝ ብለህ አትዘብዝበው ሰክሮም ሳለ ግዳጅህ
ን አትለምነው ቢነሳው ይጠላዋል ። ቢሰጠው
ሰክሬ ገንዘቤን አታሎ ወሰደብኝ ይለዋልና ።

ምዕራፍ ፴፫ ።

፩ ወእመኒ ሤሙከ መልአከ ኢታዕቢ ርእሰ
ከ ኩን ከማሆሙ ከመ አሐዱ እምኔሆሙ ወ
ተከዝ ትካዞሙ ወንበር ።
አለቃ አድርገው ቢሾሙህ ራስኽን አታስታ
ብይ ከለሱ እንዳንዱ ሆነህ ስማቸው እንጂ ነ
ገራቸውንም ለመስማት በሸንጎ ተቀመጥ ።

፪ ወኩንኖሙ ወአኀሊቀከ ግብረከ አዕርፍ ወ
ተፈሣሕ ምስሌሆሙ ከመ ትርከብ አክሊለ ክ
ብር ። ፈጺመከ መልእክተከ ።
ተቀምጠህም ፍረድላቸው ስራኽንም ጨርሰህ
በመብልና በመጠጥ ዕረፍ ስራኽንም ከፈጸምህ
በኋላ ክብርን ታገኝ ዘንድ ከሳቸው ጋራ ደስ
ይበልህ ።

፫ ንብብ አረጋዊ ወይደልወከ ። ወኢትጸመም ለ
ሠናይ ነገር ።ንግር ትምህርተ ጥበብከ ።
ሽማግሌ ተናገር መናገር ይገባኻል በል ለበጎ
ም ነገር ቸል አትበል የጥበብኽንም ትምርት
ተናገር ።

፬ ወኢታይድእ ቃለከ ለኵሉ ዘሐተትከ ። ወኢት
ጠበብ በከመ ረከብከ ።
ለመረመረኽ ሰው ሁሉ ምሥጢርኽን አትን
ገር እንዳገኘህም እራቀቃለሁ አትበል ።

፭ ከመ ዕንቍ ከቡር ውስተ ሥርጐ ወርቅ ከማ
ሁ ማኅሌት በኀበ እለ ይሰትዩ ወይነ ።
በወርቅ ጌጥ ላይ ያለ የዕንቍ ፈርጽ ደስ እን
ዲያሰኝ ወይን በሚጠጡ ሰዎች ዘንድ ዘፈን
ደስ ያሰኛል ።

፮ ወከመ መረግድ ውስተ ባዝግና ወርቅ ከማሁ
ሐዋዝ ማኅሌት ወመሰንቆ በቤተ ስታይ ።
በወርቅ ዝርግፍ ላይ ያለ መረግድ የሚባል
ዕንቍ ደስ እንዲያሰኝ ከመሰንቆ ጋራ ዘፈን
በሰርግ ቤት ደስ ያሰኛል። ዳግመኛም ይህ ደስ
እንዲያሰኝ በየፈርጁ የሚነገር ነገር ደስ ያሰ
ኛል ።

፯ ንብብ ወሬዛ ለእመ አብሑከ።እምዕፁብ ንግር
ለእመ ዳግመ ተስእሉከ ።
ጐልማሳ ተናገር ብለው ቢፈቅዱልህ ተናገር
ያውም ቢጠይቁህ ከጭንቅ የተነሣ ተናገር ዳ
ግመኛም ተናገር በል ለማስለወጥም ዳግመኛ
ቢጠይቁህ በጭንቅ ተናገር ፣

፰ ምዕረ አውሢአከ ሶቤሃ ፈጽም ቃለከ ። ወእ
ንዘ ተአምር አርምም አፉከ ።
አንድ ጊዜ ተናግረህ ዝም በል ሁለተኛም ለ
ማስለወጥ ቢጠይቁህ ቀድሞ የተናገርኸውን
አስረዳቸው እንጂ ሌላ አትናገር እያወቅህም ዝ
ም በል ።

፱ ወኢትንበር ማእከለ ዐበይት ። እንዘ ባዕድ ይ
ነግር ኢታይድዕ ቃልከ ።
በሹማምንት መካከል አትቀመጥ ሌላም ሰው
ሲናገር ሳታስፈጽም ጠለፍ አድርገህ አትናገር
ከመ ዘይረውጽ መብረቅ ቀድመ ነጐድጓድ
ከማሁ ሞገሱ ቀድመ ገጹ ለዘየኃፍር ።
መብረቅ ከነጐድጓድ አስቀድሞ እንዲሰማ እን
ደዚሁ ሁሉ ሰውን የሚያፍር የደግ ሰው ዜ
ናው መጥቶ ከመታየቱ አስቀድሞ ይሰማል።

፲፩ ኵሎ በጊዜሁ ወበዐቅሙ ግበር ፤ አቲወከ ቤተ
ከ ወበህየ ተፈሣሕ ።
ሁሉን በጊዜው በመጠኑም አድርግ ወደቤት
ም ገብተኽ ደስ ይበልህ ።

፲፪ ወተዋነይ ወግበር ኵሎ ዘመፍትው ወዘይት

ፈቀድ ። ዑቅ ኢትንብብ ነገረ ትዕቢት ወኢተ
አብስ በቃልከ
ደስም እያለህ ተጫዋወት ዳግመኛም ተዋነይ
ወይን ይላል፡ ወይንንም እየጠጣህ በልክ ተጫ
ዋወት የሚገባና የሚወደድን ሁሉ አድርግ የ
ትዕቢትን ነገር እንዳትናገር እወቅ በቃልኽ
ም ተናግረህ አትበድል
፲፫ ምስለ ዝንቱ ኵሉ አእኵቶ ለፈጣሪከ። ወው
እቱ ያጸግበከ እም ኵሉ በረከቱ።
ይኽም ይኽ ነው ከዚህ ጋራ ፈጣሪኽን አመ
ስግነው እሱም በረከተ ሥጋንና በረከተ ነፍ
ስን አብዝቶ ይሰጥኻል፤
፲፬ ዘይፈርሆ ለእግዚአብሔር ይገኒ ለተግሣጹ።
ወእለሂ ይገይሡ ኀቤሁ ይረክቡ ፍትወቶሙ
እግዚአብሔርን የሚፈራው ለሕጉ ይገዛል በ
ምግባር በሃይማኖትም ወደሱ የሚገሰግሱ ሰ
ዎች ፈቃዳቸውን ያገኛሉ ።
፲፭ ወዘየኃሥሥ ለሕጉ ይጸግብ እምውስቴቱ፤ወ
ዘሰ ይናፍቅ ቦቱ ይወድቅ ወይጌጊ፡
ሕጉንም የሚፈልጉ ሰዎች ከሱ ብዙ ክብር
ን ያገኛሉ እሱን የሚጠራጠር ግን በድሎ
ይጠፋል ።
፲፮ ለእለ ይፈርህዎ ለእግዚአብሔር ይፈትሕ
ሎሙ፤ወበቀትረ መዓልት ይትቤቀል ሎሙ ።
እግዚአብሔርን ለሚፈሩት ሰዎች ይፈርድላ
ቸዋል ባፍላም ባለጸግነት ሳሉ በቀላቸውን
ይበቀልላቸዋል ።
፲፯ ወብእሲሰ ኃጥእ ኢያፀምእ ዘይጌሥፅዎ ። ወ
ኵሉ ከማሁ ይመስሎ ለልቡ ።
ክፉ ሰው ግን የሚመክሩትን የሚገሥጹትን
ም አይሰማም ። ለልቡም ሁሉ እንደሱ የሆነ
ይመስለዋል ።
፲፰ ብእሲ ጠቢብ አልቦ ዘይገብር ዘእንበለ ምክ
ር ፀራዊ ወዕቡይ ዘኢይቴክዝ ፍርሀተ ይገብር
እንበለ ምክር ።
ብልህ ሰው ሳይመክር የሚሠራው ሥራ የለም
ተንኰለኛ አዘንም የሌለው ትቢተኛ ሰው ሳይመ
ክር በርስቱና በክብቱ ባዕድ ሰውን ይወልዳል ።

፲፱ ወአንተሰ ወልድየ አልቦ ዘትገብር ዘእንበለ
ምክር ወዘኒ ገበርከ ኢታማስን ።
አንተ ግን ልጄ ሳትመክር የምትሠራው ሥ
ራ አይኑር በርስትኽና በክብትኽም ባዕድን
ሰው አትውለድ ።
፳ ወኢትሑር ወኢትንግድ ፍኖተ በዳ። ከመ ኢ
ትትዐቀፍ በዕብነ መንሱት ።
በሚያጠፋም ደንጊያ እንዳትጠፋ ወደ ምድረ
በዳ አትሂድ ዳግመኛም በጣዖት እንዳትሰናከ
ል ንስሐን ጥለህ በኃጢአት አትኑር፤
፳፩ ኢትትአመኖ ለጸላኢከ በሐቅል፤
በምድረ በዳም ሳለህ ጠላትኽን አትመነው ።
፳፪ ወኢትትአመን ወልደከሂ ዘኢየሐውር በግዕ
ዝከ ።
ስንኳን ጠላትኽን በግብር የማይመስልህን ል
ጅኽን አትመነው ።
፳፫ ወበኵሉ ዘገበርከ አስተፍሥሐ ለነፍስከ፤ወበ
ኵሉ ዕቀብ ትእዛዞ ።
በሰራኸውም ሥራ ሁሉ ሰውነትኽን ደስ አ
ሰኛት የእግዚአብሔርንም ትእዛዙን በሁሉ
ጠብቅ ።
፳፬ ዘይፈርሀ ሕገ ያፀምእ ትእዛዘ መጽሐፉ፤ወዘ
ይትአመን በእግዚአብሔር አልቦ ዘየኃጥእ፤
ሕጉን የሚፈራ ሰው በመጽሐፍ የተጻፈውን
ትእዛዝ ይሰማል በእግዚአብሔርም ያመነ ሰ
ው የሚያጣው የለም፤

ምዕራፍ ፴፫ ።

፩ ለፈራሂ እግዚአብሔር ኢይረክቦ እኩይ
እንበለ ከመ ያመክርዎ ወይድኅን እምኔሃ፤
እግዚአብሔርን የሚፈራን ሰው ክፉ መከራ
አያገኘውም ቢያገኘውም ለፈተና ነው እንጂ
በኃጢአቱ አይደለም፤ ከዚያውም ፈጥኖ ይድ
ናል እንደ ሕዝቅያስ፤ ፪ ነገሥ ፳ ፮ ።
፪ ዝእሲሰ ጠቢብ ያፈቅር ሰሚዐ መጻሕፍት ወዘ
ሰ ይናፍቅ ወኢይትአመን በመጽሐፉ ይከውን
ከመ ሐመር እንተ ታንከለል ማእከለ ዐውሎ ።

ብልህ ሰውም መጻሕፍትን መስማት ይወዳል
ሰምቶ የሚጠራጠር ግን በመጻፉም የማያ
ምን ሰው በነፋስ መካከል ተይዛ በባሕር ላይ
እንደምትዞር መርከብ ይሆናል፤
፫ ብእሲ ጠቢብ ይትአመን ወይገኒ በሕጉ ለእግዚ
አብሔር ። ወእግዚአብሔርኒ ይከውኖ ምዕመነ
ወያስተፌሥሖ ።
ብልህ ሰው ያምናል በእግዚአብሔር ሕግ ጸን
ቶ ይገዛል እግዚአብሔርም የታመነ ወዳጁ ይ
ሆነዋል ።
፬ አስተዳሊ ወከ ዘትነብብ ቃለከ አፅምዕ ፤ ወቄጺረ
ከ ዘትገብር ምክረ አውሥእ፤
የምትናገረውን ነገርኸን ይኸን ቢለኝ ይኸን እ
ላለሁ ብለህ አዘጋጅተህ ስማ የምታደርገውን
ም ምክር አውጥተህ አውርደህ መልስ ።
፭ ከመ መንኰራኵረ ሰረገላ ልቡ ለአብድ ፤ ወከ
መ መንከኮት እንተ ተዐውድ ከማሁ ምክሩ ለ
ፌራህ ።
የሰነፍ ልቡ እንደ ሰረገላ መንኰራኵር ያለ ነ
ው የፈሪም ምክሩ እንደ እንዝርት ነው ያችእ
ንድትዞር እሱም ልኸሽ ልቁም ሲል ልቡ እራ
ሱን ወግቶ ይጥለዋል ።
፮ ፈረስ ገይድ ከመ ዐርክ ኄር ።
ጮሌ ፈረስ እንደ ታመነ ወዳጅ ነው የታመነ
ወዳጅ መከሮ ከክፉ ነገር እንዲያድን ከጦር ያ
ድናል ዳግመኛም የታመነ ወዳጅ እንደ ጮሌ
ፈረስ ነው ጮሌ ፈረስ ከጦር እንዲያድን ከክ
ፉ ነገር መክሮ ያድናል ።
፯ በእፎ ዕለት እምዕለት ትነውኅ ። እንዘ ኵሉ መ
ዋዕለ ዓመት በብርሃነ ፀሐይ የሐውር ።
አንዲቱ ዕለት ከንዲቱ ዕለት እንደምን ትረዝ
ማለች የዘመኑ ቍጥር በፀሐይ ይቆጠራል ዳግ
መኛም የዘመኑ ቍጥር በፀሐይ ሲቈጠር አንዲ
ቱ ዕለት ከንዲቱ ዕለት እንደምን ትበልጣለ
ች ቢሉ ።
፰ ወበትእዛዘ እግዚአብሔር ይትፈለጥ ኵሉ መዋ
ዕል ወጊዜ በዓላቲሁ በኍላቌሁ ይትዐወቅ ።
ዘመኑ ሁሉ እግዚአብሔር አዝዞ በፈጠረው በ
ፀሐይ ይለያል በኄኖክ እንደተጻፈ ላንዱ መ
ስኮት ረጋዕምና አጭር ፩ ሰረገላ አለው ያሉ
እንደሆነ ፀሐይ በሚያዝያና በግንቦት በሰኔም
በረጋዕሙ ትሄዳለች በታኅሣሥ በጥር በየካቲት
በጭሩ ትሄዳለች ዳግመኛም ሰማይ እንደቤተ ን
ጉሥ ክብ ነው ያሉ እንደሆነ ፀሐይ በግንቦት
በሰኔ በመንፈቀ ሰማይ ትሄዳለች በታሕሣሥና
በጥር በዳር በዳር ትሄዳለች ስለ ዚህ የሚያዝ
ያና የግንቦት የሰኔም መዓልት ይረዝማል ።
የበዓሉም በፀሐይ ቀን በፀሐይ ቍጥር ይታወ
ቃል በሚያዝያ በ፲፱ ቀን በዓለ ፋሲካ በሰኔ በ፳
ቀን በዓለ ሰዊት በጥቅምት በ፲፫ ቀን በዓለ መ
ጸለት ተብሎ ይታወቃልና ።
፱ እምውስተ መዋዕልኒ ቦ ዘቀደሰ ወአዕበየ ፤ ወ
ፈለጠ እምውስቴቶሙ ክረምተ ወማዕረረ ወኀ
ጋየ በበ ኍላቌሆሙ ወበበጊዜሆሙ ።
ከሰባቱም ዕለታት ለይቶ ያከበራት አለች ቀዳ
ሚት ናት ከለዚህም ጸደይንና መጸውን በጋው
ንም በየቍጥራቸውና በየጊዜያቸው ለየ ዳግመ
ኛም ክረምትንና በጋውን ጸደይንም ለየ፤
፲ ወኵልነ እጓለ እመ ሕያው እምውስተ መሬት
ንሕነ ። ወእምነ ምድር ተፈጥረ አዳም ።
ፈራሾች በስባሾችም የምንሆን እኛ ሁላችንም
ከመሬት ተፈጠርን ጥንቱንም አዳም ከምድር
ተፈጠረ ።
፲፩ ወሌለዮሙ እግዚአብሔር በብዙኅ ጥበቢሁ ።
ወሠርዖሙ በበፍናዊሆሙ
እግዚአብሔርም በባሕርይ ጥበቡ ለያቸው ።
በየስራቸውም ጸንተው ሊኖሩ ወሰናቸው ።
፲፪ ወቦ እለ ባረከ እምውስቴቶሙ ወአዕበዮሙ
ወቦ እለ ቀደሰ እምውስቴቶሙ ወአስተርአየ
ሎሙ ። ወቦ እለ ረገመ እምውስቴቶሙ ወአ
ኅሰሮሙ ። ወዐለዎሙ በከመ ምግባሮሙ ።
ከሳቸውም ለይቶ ያከበራቸው ክፍ ከፍም ያደ
ረጋቸው አሉ እለ ሴም እለ አብርሃም ናቸው
ከሳቸውም ለይቶ የተገለጸላቸው አሉ ነቢያት
ናቸው ከሳቸውም ለይቶ የረገማቸው ያጐሳ
ቈላቸውም እንደ ስራቸውም ፍዳቸውን ያመ

ጣበቸው እሉ እለ ቃየል እለ ከነዓን ናቸው
፲፫ ወከመ ጽቡር ውስተ እዴሁ ለለብሐዊ ፡ ከማሁ
ንሕነ ኵልነ በኀቤሁ ወኵሉ ግብሩ የሐውር
በፍናዊሁ ፡ ወከማሁ ሰብእኒ ውስተ ዕደ ፈጣ
ሪሁ ወይፈድዮ ለኵሉ በከመ ምግባሩ ።
እኛ ሁላችን በእግዚአብሔር ዘንድ በሸክላ
ሰሪ እጅ እንዳለ ጭቃ ነን ሸክላ ሰሪ ስራውን
ሁሉ የወደደውን እንዲያደርገው እንደዚሁም
ሁሉ ሰውም ፈጣሪው ባዘዘው ይኖራል ሸክላ
ሰሪ የለዘበ የለዘበውን ብርሴና ብርጭቆ ጽዋና
መንቀል ያለዘበውን ኩዝና ካቦ ድስትና ማ
ሰሮ ያደርገዋል እንደዚሁም ሁሉ ሰውም
በፈጣሪው ፈቃድ እኩሌታው ለክብር እኩሌ
ታው ለአሳር ይሆናል ለሁሉም እንደ ስራ እንደ
ስራው ዋጋውን ይከፍለዋል ።
፲፬ መናቅዕቲሃ ለእኪት ሠናይት ፡ ወመናቅዕቲሃ ለ
ሞት ሕይወት ፡ ከማሁ መናቅዕቲሃ ለጽድቅ ኃጢ
አት ። የአሪት ተቃራኒዋ ወንጌል
ነች የሞትም ተቃራኒዋ ሕይወት ነች የአሪት
ተቃራኒዋ ወንጌል የሞትም ተቃራኒዋ ሕይወ
ት እንደ ሆነች የጽድቅ ተቃራኒዋ ኃጢአት ነች
ዳግመኛም የኀጢአት ተቃራኒዋ ጽድቅ ነች
የሞትም ተቃራኒዋ ሕይወት ነች ። የኃጢአት
ተቃራኒዋ ጽድቅ የሞትም ተቃራኒዋ ሕይወት
እንደ ሆነች የወንጌል ተቃራኒዋ አሪት ነች
መጻርርቲሃ ይላል እንደዚሁ ያስተረጉማል ።
፲፭ ወምስለዝ ኵሉ ርኢ ግብር ለልዑል ፡ ወኵሉ
በበ ፪ቱ ፩፩ በዘዘኢሁ ።
ይህም ይህ ነው ከዚህ ጋራ የልዑል እግዚ
አብሔርን ፍጥረቱን ተመልከት አንዱንም አ
ንዱን ሁሉ በየራሱ ሁለት ሁለት ወንድና
ሴት ባልና ሚስት አድርጎ ፈጠረው ።
፲፮ አንሰ ድኅረ ኵሉ ኃለይክዎ ለዝንቱ ወኃሠሥ
ክዎ እምጥንቱ ።
እኔ ከሁሉ በኋላ ተነስቼ ይህን ስነ ፍጥረት
አሰብሁት ፤ በቀዳሚ ገብረ እግዚአብሔር ካለ
ውም ዝምሮ ዘፍጥ ፩ ፩ ።
ወእመ ሳብዕት ዕለት አዕረፈ እግዚአብሔር
እስከለው ድረስ መረመርሁት ዘፍጥ ፪ ፪ ።
፲፯ ተማህል እግዚኦ ሕዝበከ እለ ተሰምዩ በስምከ
ወለእስራኤልሂ እለ በበኵርከ አስተማሰልከ ።
እንዲህ አድርገህ ከፈጠርኻቸው በኋላ በስምህ
የተጠሩ ወገኖችኽን መቃብያንን ወልድየ ዘበ
ኵርየ ያልኻቸውንም እስራኤልን አቤቱ ይቅር
በል ዘፀአ ፬ ፳፪ ።
፲፰ ተሣሃል ሐገረ ቅድሳቲከ ወኢየሩሳሌምሂ ሀ
ገረ ምዕራፈ ማኀደረ ስብሐቲከ ።
ቅዱስ ቅዱስ ቅዱስ ተብለህ የምትመሰገን
ባትን ቤተ መቅደስን የምስጋናኽም ማደሪያ
የሆኑ እስራኤል የሚኖሩባት ቤተ መቅደስ
የተሰራችባትን አገር ኢየሩሳሌምን ይቅር በል
፲፱ ወምልዓ ለጽዮን በረከተ ቃልከ ፡ ወእምነ ስ
ብሐቲከ ላዕለ ሕዝብከ ፤
ጽዮንንም ከቃልኽ የተገኘ በረከትን ምላት
ከጌትነትህም የተገኘ ረድኤትህን በወገኖችህ
በመቃብያን አሳድርባቸው ።
፳ ወሀበሙ ሕገ ለቀደምት ዘፈጠርከ ፡ ወአቅም
ለነቢያት ስመከ ።
ለቀደሙ ለነ አብርሃም የሠራኸውን ሕግ አ
ድርግላቸው ፡ ስምኽንም ለነቢያት አጽናላቸው
ከመዝ ይቤ እግዚአብሔር ብለው የተናገሩት
ሲደረግላቸው ነገራቸው ይታመናልና ።
፳፩ ወሀበሙ ዕሤቶሙ ለእለ ተሰፈዉከ ከመ ይ
እመንዎሙ ለነቢያቲከ ።
ነቢያትንም ያምኑዋቸው ዘንድ ነቢያት ነግረዋ
ቸው ተስፋ ላደረጉህ ዋጋቸውን ስጣቸው ።
፳፪ ወስማዕ ጸሎቶሙ ለነቢያቲከ ወለአግብርቲከ
በረከተ አሮን ፈኑ ላዕለ ሕዝብከ ፡ ወያእምሩ
ኵሎሙ እለ ሀለዉ ዲበ ምድር ከመ አንተ
ውእቱ እግዚአብሔር አምላከ ዘለዓለም ።
የነቢያትና የካህናትን ጸሎታቸውን ስማ ፡ ለአ
ሮን የሰጠኸውን አሮንም ለሕዝቡ የሚሰጠ
ውን በረከት በወገኖችኽ በመቃብያን አሳ
ድር በዚህም ዓለም ያሉ ሰዎች ሁሉ የዘላለ
ም አምላክ አንተ እግዚአብሔር እንደ ሆንህ
ይወቁ ።

፳፫ ኵሉ እክል ይትበላዕ ወይወርድ ውስተ ከር
ሥ ወባሕቱ ቦ እክል ዘይጥዕም እምእክል ።
እህል ሁሉ ይበላል ወደ ሆድም ይወርዳል ።
ነገር ግን ከእህል የሚበልጥ እህል አለ ፡ ስን
ዴ ነው እንደ ዚሁም ሁሉ ከሴት የምትበል
ጥ ሴት አለች ።
፳፬ ወጕርዔ ይፈልጦ ለኵሉ ጣዕመ እክል ። ወከ
ማሁ ልቡ ለጠቢብ ይፈልጥ ነገረ ሐሰት ።
የእህልንም ሁሉ ጣዕም ጕሮሮ ለይቶ ያውቀ
ዋል ፡ የእህል ጣዕም በጕሮሮ ፡ የነገር ጣዕም በ
ዠሮ እንዲሉ ። እንደዚህም ሁሉ የብልህ ሰ
ው ልቡ ያሰትን ነገር ለይቶ ያውቃል ።
፳፭ ልብ እኩይ ያመጽኢ ሐሰተ ። ወብእሲሰ ዘብዙ
ኃ ሐመ ይለምዶ ለትዕግሥት ።
የክፉ ሰው ልብ ግን አሰትን ነገር ያስባል ።
ብዙንም መከራ የተቀበለ ሰው አንብቦ ይተረ
ጕማል ።
፳፮ ኵሉ ተባዕት ይትዌከፍ አንስተ ወቦ ብእሲት
እንተ ትሤኒ እምብእሲት ።
ሰው ሁሉ ሚስት አገባለሁ ይላል ነገር ግን
ከሴት የምትበልጥ ሴት አለች ።
፳፯ ላሕያ ለብእሲት ያበርሆ ለገጹ ። እም ኵሉ
ፍትወተ ብእሲ ይእቲ ተዐቢ ፤
የሴት መልኳ ፊቷን ያበራዋል ፡ ሰው መልከ
መልካም ሴት ያየ እንደ ሆነ የማን ሴት ናት
ብሎ ይጠይቃል መልኳን ብቻ አይተህ ወየ
ው ልባምነቷን ብታየው ይሉታል ሴት ባሳ
ቻ ብኋት ይሄዳልና ። ሰውም ከሚወደው ከ
ወርቅና ከብር ከብርሌና ከብርጭቆም ይልቅ
እሷ ትበልጣለች
፳፰ ወእመሰ የዋሂት ይእቲ ወሠናይ ቃላ ፤ ኢከነ
ከመ እጓለ እመሕያው ምታ ።
ልባምስ ከሆነች ነገሯም ያማረ ከሆነ ። ባሏ እ
ንደ መልአክ ነው እንጂ እንደ ሰው አይደለም
፳፱ ዘአውሰበ ብእሲተ ኄርተ ረከበ ተድላሁ ። እ
ስመ ረዳኢቱ ወዐምደ ምስማኩ ይእቲ ።
ልባም ሴት ያገባ ሰው ተድላውንና ደስታው
ን አገኘ በል ። ረዳቱ የቤቱም ምሰሶ ነችና ።

፴ ከመ ዘአልቦ ጥቅም ወይሰረቅ ንዋዩ ከማሁ ዘ
አልቦ ብእሲት ምንዱበ ይነብር ።
አጥር ቅጥር የሌለው ቤት እንዳይረባ ገንዘ
ቡም እንዲሰረቅ እንደዚሁ ሁሉ ሚስት የሌ
ለው ሰው ጥሬ በልቶ ውሀም ጠጥቶ ተጨ
ንቆ ይኖራል ።
፴፩ መኑ ዘይትሐበዮ ለሰራቂ ዘይትፋለስ ሀገረ እ
ምሀገር ፤ ከማሁ ለብእሲኒ ዘአልቦ ውሉድ ወ
አልቦ ንብረት ዘኅበ መስዮ ይበይት ።
ካንዱ አገር ወዳንዱ አገር ለሚዞር ለሌባ የ
ሚዋሰው ማነው ። እንደዚሁስ ሁሉ ልጅ ንብ
ረትም ለሌለው በመሸበት ለሚያድር ሰው
ማን ይዋሰዋል ።

ምዕራፍ ፴፯ ።

፩ ኵሉ ዘተዓረከ ይብል ተዓረኩ አነኒ ባ
ሕቱ ቦ ዓርክ ለስም በከ ዘይትዓረክ ።
ወዳጅ የሚገዛ ሰው ሁሉ እኔም ወዳጅ ገዛሁ ይ
ላል ። ነገር ግን ወዳጅ አለው ይበሉኝ ብሎ በከ
ንቱ ወዳጅ የሚገዛ ሰው አለ ።
፪ ወሐዘንሰ ይነብር ውስተ ልቡ እስከ እመ ዕለተ
ሞቱ ወቦ ዓርክ ዘይከውነከ ጸላኤ ።
በበጎ ወዳጁ ልቡና ግን እስከ ሚሞትበት ቀን
ድረስ አዘን ይኖራል ሲያዝንለት ይኖራልና
ጠላትም የሚሆንህ ወዳጅ አለ ።
፫ ኦ እኪት ፍትወት እምዓይቴኑ አንኰርኰርኪ
ወመላእኪ ውስተ ብሔር ኃጢአተ ።
እወድ ብሎ መጥላት ከወዴት መጣሽ ኃጢአ
ትንም በሰው ልቡና መላሽ ዳግመኛ ውስተ
ብሔረ ኃጢአት ይላል ኃጢአትን በሚያስብ
በሰውም ልቡና መላሽ ።
፬ ወቦ ዐርክ ዘይቀርበከ አመ ትፍሥሕትከ ። ወ
እም ከመ ተመንደብከ ውእቱ ይከውነከ ጸረከ
በተሾምህ በተሸለምህም ጊዜ የሚቀርብህ ወ
ዳጅ አለ ከተቸገርህ በኋላ ግን ጠላት ይሆንሃል
፭ ወቦ ዐርክ ዘእንበይነ ከርሡ ይቴክዝ ለከ
አመ ሕማምከ ። ወእምከመ ቦ ዘዐለውከ ውእቱ
ይቀድም ይትቃተልከ ።

በመከራኸም ጊዜ ለሆዱ ብሎ የሚያዝንልህ
ወዳጅ አለ የወነጀለህ ሰው ግን ከለ ያው ወ
ዳጅ የተባለው አስቀድሞ ይጣላኻል።
፮ ኢትርሳዕ ዐርከከ አመ ተደሎከ። ወኢትኅድጎ
ለእመ ንዋየ ረከብከ።
እንዲህ ነውና በተሾምህ በተሸለምህም ጊዜ
ወዳጅኽን አትዘንጋ ገንዘብንም ካገኘህ ስጠው
፯ ኵሉ መምክር ያመክር ምክረ። ወበ ዘያመ
ክር ከመ ይብቋዕ ለርእሱ።
መክር ሁሉ ምክርን እመክራለሁ ይላል ነገር
ግን ራሱን ይጠቅም ዘንድ የሚመክር ሰው አለ
፰ ዕቀብ ልበከ እምነ ዘይመክረከ።ቅድመ አእ
ምር ትክዘ በዘይፈቅደከ። እስመ እንበይነ ር
እሱ ያመክረከ።
ከእንደዚህ ያለ ሰው ምክር ልብኽን ጠብቅ
አንተን በሚሸህ በሚመክርህም ገንዘብ አስቀ
ድመህ ግዳጁን እወቅበት ላንተ አስመስሎ ለ
ራሱ ይመክርኻልና
፱ ወይብለከ ሠናየ ገበርከ ወያመጽእ ለከ በዘ
ያሀጕለከ ንዋየከ ወእምከመ ተጸነስከ ይኤጽ
ረከ ወይሥሕቅ ላዕሌከ።
ያን እኮ የመከርኽኝን አደረግሁት ያልኸው
እንደሆነ ክፉ እንደሆነ ሲያውቅ ደግ አደረ
ግህ ይልኻል ገንዘብኽን ሹመትኽንም በሚያ
ጠፋብህ ገንዘብ የሚያጠፋ ምክር ያመጣብኻ
ል ከተቸገርኽ በኋላ ግን በክፉ ዓይን ያይኻ
ል፤ ሞኙ ተላላው እያለም ይዘብትብኻል።
፲ ኢትትማከር ምስለ ዘይትዐቀበከ ወኅባዕ ቃለ
ከ እምነ ዘይትኃሠሠከ።
በነገር ከሚጠባበቅህ ሰው ጋራ አትማከር ከ
ሚመረምርህም ሰው ምሥጢርኽን ሰውር
፲፩ ኢትትናገር ምስለ ብእሲት በዘታቀንእ ወኢ
ትትማከር ምስለ ፈራህ እንበይነ ፀብእ፤ ወኢ
ትትማከር እንበይነ ረባሕ ምስለ ሠያጢ፤ ወ
ኢትትማከር ምስለ ዘይነግድ እንበይነ ተግባ
ር ወኢትትማከር ምስለ ደንጻዊ ከውሂበ ም
ጽዋት ኢትትማከር ምስለ ዐላዊ ለአግብኦ ዕ
ሴት ወኢትትማከር ምስለ ሀካይ በእንተ ተ
ግባር፤ ወኢትትማከር ምስለ ዐሳብ እንበይነ
ጥብዓት፤ ወኢትትማከር ምስለ ኦብድ እንበይ
ነ ኪን ቅኒ ነባሪከ ወኢታንብሮሙ ፅኑዐ ወ
ምስለዝ ኵሉ አልቦ ዘትትማከሮሙ እንበይነ
ዝነገር።
ለሴትም የሚያስቀናትን ነገር አትናገር ዛሬ
ያየኋት ሴት ምን ታምር ቆንጆ ያልኻት እ
ንደሆነ እኤም ያየሁት ወንድ ምናበ ጉልማ
ሳ ብላህ ትሂዳለችና፤ የሰልፍንም ነገር ከፈሪ
ጋራ አትማከር እንሸሽን እንጂ እንቁምን እ
ይመክርምና ያልሞተ ልጅ የበርበሬ እሸት
ይባላል ይልኻል፤ የትርፍን ነገር ከቅርብ ነጋዴ
ጋራ አትማከር ይኸን ኩበት ልግዛው ብያለሁ ብ
ለህ ያማከርኸው እንደሆነ ይኸማ ከገሌ አገር በ
ስስትና ባራት ይገዛ የለምን ብሎ በሰበር እሱ
ለራሱ ይገዛብኻል። የንግድን ከሩቅ ነጋዴ ጋ
ራ አትማከር፤ እንደዚህ ያለ ዕቃ ረከሲልን ወ
ይ ተወደደል ያልኸው እንደሆነ የለም ተወ
ደደዋል በየመንገዱም ሽፍታ ተነሥቷል ብ
ሎ አንተን አስቀርቶ እሱ ዋጋውን አድርጎ
ይመጣል። የምጽዋትንም ነገር ከንፉግ ሰው
ጋራ አትማከር ይኸን ብትሰጥ ምን ትውጥ ይ
ልኻል። የትንግሌ ሙታንን ነገር ከሰዱቃው
ዊ ጋራ አትማከር ሰው ከፈረሰ ከበሰበሰ በ
ኋላ እንደምን አካል ገዝቶ ይነሣል ትንሣኤ
ሙታን የለም ይልኻልና። የርሻና የቁፋሮንም
ነገር ከታካች ሰው ጋራ አትማከር አርሼ በሬ
ሣር ነጭቶ ወሀም ተጕንጭቶ ጥቂት አርፎ
ነው እንጂ ልብ ወርዶት ይሞታል እያለ ያደ
ክምኻል። ጨክኖ የመስራትንም ነገር ከለት ብ
ንደኛ ጋራ አትማከር፤ ያቀራረጽን የጽፈትንና
የድጉስንም ነገር ከሰነፍ ሰው ጋራ አትማከ
ር ገና ቀኑ ዘብጧል ይልቅስ ተቀመጥ እና
ውጋ ነገ እንሰራዋለን እያለ ያዳክምኻል እን
ዲህ ነውና ቤተ ሰብኽን አዘዝ ስራም አስፈ
ትተህ አታኑራቸው ይህም ይህ ነው ከዚህ ጋ
ራ የምታማክራቸው ምክር አይኑር የዚህን ነ
ገር አታማክራቸው።

፲፪ ወምስለ ብእሲ ጻድቅ ዘልፈ ተናገር ምክረከ
ዘተአምር ከመቦ ሃይማኖት ወይፈርሀ እግዚ
አብሔርሃ ዘከመ ልብከ ልቡ ወእመኒ ተከ
ዝከ የሐምም ሕማመከ ።
ዘወትርም ምክርኽ መታመን ካለው እግዚአ
ብሔርንም ከሚፈራ ልቡም እንደ ልብህ ከ
ሆነ ብታዝንም አዘንኽን አዘን ፤ መከራኽንም
መከራ የሚያደርግ ከደግ ሰው ጋራ ይሁን ።
፲፫ ወአቅም ምክረ ነፍስከ ምስሌሁ ። እስመ ይእ
ቲ እምኵሉ ምዕመንከ ፤
የልብኽንም ምክር ከሱ ጋራ አጽና ከወዳጆችኽ
ሁሉ ይልቅ ልብኽ የታመነች ወዳጅህ ነችና
፲፬ እስመ ነፍሱ ለሰብእ እንተ ትረክቦ ታሔዝቦ ፈ
ድፋደ እምነ ፯ቱ አስበብ ሰብእ ዓይን ።
ኃያላኑ ኢአምሮ ከሚሆኑ ከፍጹማን ከሀናት ይ
ልቅ የሰው ልቡ የሚያገኘውን ነገር ታሳስበዋ
ለችና ፤ ዳግመኛም ከሰባተኛው ህዋስ ከዓይኑ ሥ
ጋው ይልቅ ዓይኑ ልቡናው የሚመጣበትን ነገ
ር ፈጽማ ታስታውቀዋለችና ።
፲፭ ወምስለ ዝንቱ ኵሉ ጸሊ ኀበ ልዑል ከመ ያ
ርትዓ በንጹሕ ወበጽድቅ ለፍኖትከ ።
ይህም ይህ ነው ከዚህ ጋራ ወደልዑል እግዚ
አብሔር አመልክት ጎዳናህን ስራህንም በሚ
ገባ በውነትም ያቀናልህ ዘንድ ።
፲፮ ቀዳሚ ኵሉ ትክዘ ነገር ወቀዳሚ ኵሉ ግብር
ምክር ፤
ለሰው መዠመሪያ የሚያሻው ምክር ነው ዳግ
መኛም ከነገርም ከስራም ሁሉ አስቀድሞ ም
ክርን ምክር ።
፲፯ አሠረ ልቡ ለብእሲ መርብዕተ ያስተርኢ ፤
የሰው የልቡ ፍለጋ ባራት ወገን ይታያል ።
፲፰ እመኒ ለኃዘነ ወእመኒ ለትፍሥሕት እመኒ ለ
ሞት ወእመኒ ለሕይወት ፤ ወልሳን ያመጽአሙ
ለኵሎሙ ።
ላዘንም ቢሆን ለደስታም ቢሆን ለሞትም ቢ
ሆን ለሕይወትም ቢሆን ፤ እነዚህንም ሁሉ አ
ንደበት ይናገራቸዋል ሰው የወደደውን ሲናገ
ር ይገኛልና ።

፲፱ ወቦ ሰብእ ዘበኵሉ ይትሜነይ ወብዙኃ የአም
ር ። ወኢይክል በቀኑኤታ ለነፍሱ ።
ሁሉን ተምሮ ብዙም አውቆ ሰውነቱን መጥ
ቀም የማይችል ሰው አለ ።
፳ ወቦ ዘይጠበብ በነገር ወያጸልእ ርእሶ ። ወለዘ
ከመዝ የኃልፎ ኵሉ ረባሕ ።
በማፈቻልም እራቀቃለሁ የሚል ራሱንም የ
ሚያስጠላ ሰው አለ ፤ እንደዚህም ላለው ብዙ
ጥቅም ይቀርበታል ።
፳፩ እስመ ኢይሁብ እግዚአብሔር አስታረ ሞገ
ስ ወወጽአ እምኵሉ ጥበብ ።
ዕብነ ሞገስም ይላል እግዚአብሔር መወደድ
ያለው ዕንቍን አይሰጠውምና ሁለተኛም ከከ
በ ሞገስ ይላል መወደድ ያለው ኮከብን ሰስ
ተኛም ሞገሰ አስታር ይላል የዕንቍ መወደ
ድን እግዚአብሔር አይሰጠውምና ከጥበብም
ሁሉ ተለይትዋልና ።
፳፪ ሀለወ ዘይጠበብ ለነፍሱ ወይየውህ በቃሉ ።
ለራሱ ብቻ ተምሮ ሌላውን የማይገሥጽ ሰው
አለ በቃሉ ግን ያለዛዝባል ።
፳፫ ብእሲ ጠቢብ ይጌሥጾሙ ለሕዝቡ ወይሜህ
ሮሙ ጥበበ ለሰብኡ ።
ብልህ ሰው ግን ተምሮ ወገኖቹን ይገሥጻቸዋ
ል ለደቀ መዛሙርቱም ጥበብን ያስተምራቸዋል
፳፬ ብእሲ ጠቢብ ይጸግብ እምበረከቱ ወያስተበጽ
እዎ ኵሎሙ እለ ይሬእይዎ ።
የተማረ ብልህ ሰው ከበረከተ ሥጋው ከበረ
ከተ ነፍሱም ይጠግባል የሚያዩትም የሚሰሙ
ትም ሁሉ ያደንቁታል ።
፳፭ መዋዕሊሁ ለእጓለ እመሕያው በኍልቍ ወ
መዋዕሊሆሙ ለእስራኤል ዘኢይትኌለቍ ፤
ጽርዓውያን መቃብያንን የሚገዟቸው ሶስት
ዓመት ነው ፤ ሁለተኛም መቃብያን በጽርዕ የ
ሚኖሩት ዘመን ሶስት ዓመት ነው ከጽርዕ
ወጥተው የሚኖሩት ግን ብዙ ነው ፤ ሶስተኛም
ኃጥአን በዚህ ዓለም የሚኖሩት ሰባት ሺሕ
ዘመን ነው ጻድቃን ግን በመንግሥተ ሰማይ
የሚኖሩት የማይቈጠር ነው ፤ አራተኛ ጻድቃ

ን በዚህ ዓለም የሚኖሩት በቍጥር ነው በ
ወዲያ ዓለም የሚኖሩት ዘመን ግን ቍጥር
የለውም ፡፡

፳፮ ዘጠበበ ለሕዝቡ ይረክብ ዕሴቶ ወይነብር ስ
ሙ ለዝሉፉ ፡፡
ለወገኖቹ የሚያስተምር ሰው ዋጋውን ያገኛል
ስሙም ብልህ ነበር እየተባለ ለዘላለም ሲጠ
ራ ይኖራል ፡፡

፳፯ ወልድየ እንዘ ሕያው አንተ አመክራ ለነፍ
ስከ ፤ አእምር ዘይብእሳ ወኢተሀባ ፡፡
ልጄ በሕይወተ ሥጋ ሳለህ ሰውነትህን በ
ሥራ ፍተናት የሚጎዳትንም ሥራ አውቀህ
አታሰራት ፡፡

፳፰ እስመ አኮ ኵሉ ዘይደልዋ ፡ ወአኮ ኵሉ ዘይ
ኤድማ ለነፍስ ፡፡
ሁሉ ለሰውነት የሚገባት ሁሉም ደስ የሚ
ያሰኛት አይደለምና ፡፡

፳፱ ወኢትሥሥዕ ለኵሉ መብልዕ ወኢተሐሣ
ለኵሉ እክል ዘርኢከ ፡፡
ለምግብ ሁሉ አትሠሥት ላየኸውም መብል
ሁሉ አትሣሣ ፡፡

፴ እስመ ያደዊ ብዝኃ በሊዕ ወያበዝኖ ለገ
ብጥ ሥሥዕት ፡፡
አብዝቶ መብላት ደዌ ይሆናልና ፤ ሥሥትም
ቍንጣንንና ኅታን ብስናንም ያበዛልና ፡፡

፴፩ ወብዙኃን እለ ቀተሎሙ ሥሥዕት ፡፡ ወዘሰ በ
ዐቅሙ ይበልዕ ጥዑይ ነፍሱ ፡፡
ሥሥት ያጠፋቸው ሰዎች ብዙዎች ናቸው
እንደ ኵርር ፡ ኵርር የሚባል የደብሳን ሜኻ
ነበር ማድጋ ሙሉ በቁላ በልቶ ተተርትሮ
ሞቷል ይላሉ መጥኖ የሚበላ ሰው ግን
ሰውነቱ ጤና ያገኛል ፡፡

ምዕራፍ ፴፰ ፡፡

፩ አክብሮ ለዐቃቤ ሥራይ እስመ በከመ
እዴሁ ከማሁ ክብሩ ፡ እስመ ሎቱኒ እግዚአ
ብሔር ፈጠሮ ፡፡
ባለ መድኃኒቱን አክብረው ክብሩ በጁ እን
ደ ማገሙና እንደ መብጣቱ እንደ መተኮሱ
ም ነውና እሱንም እግዚአብሔር ለዚሁ ፈ
ጥሮታልና ፈጥሮም መርጦታልና ፤ ዳግመኛም
ቄሱን አክብረው ክብሩ በጁ እንደ መባረ
ኩና ጠበል እንደ መርጨቱ በቃሉም እን
ደ መናዘዙ ነውና እሱንም እግዚአብሔር ለ
ዚህ ሾሞ አክብሮታልና ፡፡

፪ እንዘ ሕይወትሰ እምኀበ እግዚአብሔር ፤ ወፍ
ተኒ እምኀበ ንጉሥ ይነሥእ ፡፡
ሕይወት ከእግዚአብሔር ሲገኝ ሀብተ ፈው
ስን ከእግዚአብሔር ይቀበላል ዳግመኛም ሕ
ይወት ከእግዚአብሔር ሲገኝ ሀብተ ስርየትን
ከእግዚአብሔር ያገኛል ፡፡

፫ በጥበቢሁ ለዐቃቤ ሥራይ ያከብሮ ኵሉ ወ
ይትአኰት በኀበ መኳንንት ፡፡
ጥበብ በማወቁ ባለመድኃኒትን ሁሉ ያከብረ
ዋል ይልቁንም በመኳንንት ዘንድ ይከበራል
ቄሱንም ጥበብ በማወቁ ሁሉ ያከብረዋል በ
መኳንንትም ዘንድ ይከበራል ክርስቲያን ከ
ሆነ መኰንንም የሴት ወይዘሮም ቢሆን ቄ
ስን የማይሻው የለምና ፡፡

፬ እስመ እግዚአብሔር ፈጠረ ሥራየ እምነ ም
ድር ፡፡ ወብእሲሰ ጠቢብ ኢይሜንኖ ፡፡
እግዚአብሔር መድኃኒትን ከምድር ፈጥሯል
ና ብልህም ሰው አይንቀውም ፡፡ ዳግመኛም እ
ግዚአብሔር ቄስን ከሰው መርጦ አክብሮታል
ና ብልህም ሰው አይንቀውም ፡፡

፭ አኮኑ በዕፅ ጥዕመ ማይ ከመ ያእምሩ ኃይሎ
መድኃኒትማ ይናቅ ዘንድ ኃይሉን ሊያውቁ
መራራ ውሀ በእንጨት የጣፈጠ አይደለም
ን ፡፡ ለሙሴ ዘጴ የሚባል እንጨት አሳይቶታ
ል ፡፡ ዘፀአ ፲፭ ፳፭ ፡፡
ለኖኅ ሺሕ መድኃኒት ነግሮታል ከሺሑ ፫ቱን
፪ ይህ ለዚህ ይበጃል ብሎ ቃል ለቃል ነግሮ
ታል ፯ቱን ፪ በማርና በቅቤ ታገኘዋለህ ብሎ
ታል ኩፋሌ ፴፱ ፰ እስከ ፲ ዳግመኛም ቄስ
ማ ይናቅ ዘንድ በዕፀ በለስ ምክንያት የሄደ

ልጅነት በመስቀል ተመልሶ በቄስ እጅ የሚ
ሰጥ አይደለም ።
፮ ወውእቱ ወሀቦሙ ለእጓለ እመሕያው ጥበበ
ከመ ይክበሩ በስብሐቲሁ ።
እግዚአብሔርም ለሰው ጥበብን ሰጠ በጌትነቱ
ና በተአምራቱም ይከብሩ ዘንድ ።
፯ ወበቱ ይፌውሶሙ ወያሴስል ኵሎ ሕማሞሙ
በሱም አድሮ ያድናቸዋል ሕማማቸውንም ሁ
ሉ ያርቅላቸዋል ።
፰ ወእምውቁቴቶሙ ይገብሩ ሥራያተ በዘ ይፌ
ውሱ ። ወውእቱ ያመጽእ ሰላመ ለብሔር ።
ሰውንም በሚያድኑ ገንዘብ ከሌህ መድኃኒት
ን ያደርጋሉ ባለመድኃኒቱም በደዌ ተጣልተ
ው ለነበሩ ሕዋሳት ጥዒናን ያመጣል ። ዳግ
መኛም አንዱን ለመጠየቅ ከሄደ ዘንድ ሁ
ሉን አግሞና በጥቶ ተኩሶ ይመለሳል ። ዳግ
መኛም ቄሱ በደዌ ተጣልተው ለነበሩ ሕዋሳ
ት ጥዒናን ያመጣል አንዱንም ለማናዘዝ ከ
ሄደ ዘንድ ሁሉን ናዝዞና አጥምቆ አቁርቦ ይ
መለሳል ።
፱ ወልድየ ኢትጸመም ሕማመከ ጸሊ ኀበ እግ
ዚአብሔር ወውእቱ ይፌውሰከ ።
ልጄ እንዲህ ነውና ሕማምኽን ቸል አትበል
አድነኝ ብለህ ወደ እግዚአብሔር ጸልይ እሱ
ም ያድንኻል ።
፲ ወኅድጋ ለኃጢአት ወአርትዕ እዴከ ። ወአንጽ
ሕ ልበከ እምኵሉ አመፃ ።
ይህ ሕማም እንጂ የመጣብህ በኃጢአትኽ ነው
ኃጢአትኽን በንስሐ ተዋት ። እጅኽን ከመ
ግደል ቃልኽንም ከመበደል ከልክል ልብኽ
ንም ከዐመጽ ሁሉ ንጹሕ አድርግ ።
፲፩ አብእ መባእከ ወተዘከር ስንዳሴከ ። ወአስብ
ሕ መሥዋእተከ በከመ ይትከሀለከ ።
ከሕማም አድነኝ ብለህ መባኽን አቅርብ እ
ንደሚቻልህ የሚወደድ መሥዋዕትኽን ሰዋ
፲፪ ወግበር ሎቱ ፍኖተ ለዐቃቤ ሥራይ ። እስመ
ሎቱኒ እግዚአብሔር ፈጠሮ ወኢታርሕቆ እ
ምኅቤከ እስመ ሎቱኒ ትፈቅዶ ።

ለባለመድኃኒቱም ስለ ሶስት ነገር ተመቸው
ልገምህ ልተኩስህም ቢልህ ያመኛል ይፈጀ
ኛል መድኃኒትም ጠጣ ቢልህ ይመረኛል አት
በል እሱን እግዚአብሔር ለዚህ መርጦታልና
ካንተም አታርቀው እሱን የምትሻበት ጊዜ አ
ለና ዳግመኛም ለቄሱ ስለ ሶስት ነገር ተመ
ቸው ስገድ ቢል ወገቤን ያመኛል ጹም ቢል
ህም አልችልም ስጥም ቢልህ የለኝም አት
በል እሱን እግዚአብሔር ሾሞታልና ካንተም
አታርቀው እሱን የምትሻበት ጊዜ አለና
፲፫ እስመ በ ጊዜ ይከውን አሶት በእዴሆሙ ።
ድኅነት በጃቸው የሚደረግበት ጊዜ አለና
አለ በማለት መናገሩ ሁልጊዜ አይደረግምና
ሁለተኛም ስርየት በቀሳውስት እጅ የሚሰ
ጥበት ጊዜ አለና፤አለ በማለት መናገሩ የሰ
ውን መናገር ነው እንጂ እግዚአብሔርን መ
ጠራጠር አይደለም ስርየት ሁልጊዜ ይሰጣ
ልና ። ሶስተኛም ሰው በታመመ ጊዜ መጽ
ሐፈ ቀንዲል ተደግሞ የተጠመቀ እንደሆነ
ይፈወሳል የሞተም እንደሆነ ኃጢአቱ ተሰር
ዮለት እንደለት ሕፃን ሆኖ ይነሣል ። ያዕ ምዕ
፭ ፲፬፤፲፭
፲፬ እስመ እሙንቱኒ ይስዕሉ ኀበ እግዚአብሔር
ከመ ይርድኦሙ ወየሀቦሙ ዕረፍተ፤ወከመ
ይፈውስ ሎሙ በኵሉ ጊዜ ።
ባለመድኃኒቶችም ወደ እግዚአብሔር ይለም
ናሉና ሕሙማንን ይረዳላቸው ዘንድ ከደዌያ
ቸውም ዕረፍትን ይሰጥላቸው ዘንድ በጊዜው
ም ሁሉ ይፈውሳቸው ዘንድ ዳግመኛም ሕሙ
ማን ወደ እግዚአብሔር ይለምናሉና ይረዳቸ
ው ዘንድ ከሕማማቸውም ዕረፍትን ይሰጣቸ
ው ዘንድ በጊዜውም ሁሉ ይፈውሳቸው ዘንድ
፲፭ ወዘይኤብስ ቅድመ ፈጣሪሁ፤ይወድቅ በእደ
ዓቃቤ ሥራይ ።
ፈጣሪውን የሚበድል ሰው ግን በደዌ ተይዞ
በባለመድኃኒትና በቄስ እጅ ይወድቃል ።
፲፮ ብኪ ወልድየ ላዕለ ዘሞተ፤ወላህዎ ወአሕም
ም ርእሰከ፤ወበከመ ግዕዘ ግበር ሎቱ ተዝካ

ሮ ፤ ወኢ.ትጸመም ሞቶ ለዘተልእከከ ።
ልጄ ለሞተ ሰው አልቅስ ራስኽንም አሳዝን
እንዳገሩም ልማድ አዝነህ መቃሰቢያውን አ
ድርግለት ዳግመኛም እንደማገልገሉ መጠን
ተዝካሩን አውጣለት ያገለገለህን ሰው ሞቱን
ቸል አትበል ።
፲፯ አምርር በከዮቶ ወአዕምቅ ላህዎቶ ፤ ወላህዎ
በከመ ግዕዙ ፤ አሐተ ዕለተ ወሠኑየ መዋዕለ
እንበይነ ሕግ ፤ ወእምዝ ንግፍ ላሐከ ።
መራራ ልቅሶን አልቅስ እንዳገሩም ልማድ አ
ልቅስለት ስላገሩ ሕግ አንድ ቀንም ቢሆን ሁ
ለት ቀንም ቢሆን ከዚህ በኋላ ልቅሶህን ተው
፲፰ ኃዘን ኢ.ይባዕከ እስመ ብዙኃን እለ ሞቱ እ
ንበይነ ኃዘን ፤ እስመ ኃዘኑ ለልብ ይሰብሮ ለ
ኃይል ።
አዘን እንዳይጐዳህ ልቅሶህን ተው ። አዘን ጎደ
ቷቸው የሞቱ ብዙዎች ናቸውና የልብም አ
ዘኑ ኃይልን ያደክመዋልና ።
፲፱ ወያበጽሕ ለሞት ኃዘን ወትከዝ ። ወኵሉ መዋ
ዕሊሁ ለነዳይ የኀልቅ በትካዝ ።
ማዘንና መተከዝ ለሞት ያደርሳል የድሀም ዕ
ድሜው በማዘንና በመተከዝ ይፈጸማል ።
፳ ኢ.ታብእ ኃዘነ ውስተ ነፍስከ ፤ አርሕቃ ለሐዘ
ን እምኔከ ።
እንዲህ ነውና አዘንን ከንተ አርቅ እንጂ ሥ
ራዬ ብለህ አትያዘው ።
፳፩ ወአእምር ከመ አልቦቱ ፈውስ ፤ ወርእሰከኒ ታ
ሐምም ወአልቦ ዘትበቍዕ ።
አዘን ለሞተውም ላንተም እንዳይጠቅም ዕወቅ
አዘኔንስ አልተውም እምቢ ያልህ እንደሆነ
ራስኽን ትታመማለህ የምትጠቀመውም ጥቅ
ም የለም ።
፳፪ ርኢ በላዕሌየ ዘተፈደይኩ እንኒ ፤ ወአእምር ከ
መ ከማሁ ትትፈደይ አንተሂ ፤ እነ ዮም ወ
አንተ ጌሠም ።
እኔም የተቀበልሁትን መከራ ተመልከት አን
ተም እንደኔ መከራ እንድትቀበል ዕወቅ እኔ
ዛሬ መከራን ተቀበልሁ ፤ አንተም ነገ ትቀበላለህ
፳፫ ዘሞተስ አዕረፈ ወባሕቱ ግበር ሎቱ ተዝካሮ
ወእምዝ ንግፍ ላሐከ ከመ ታእርፍ ነፍሱ ።
የሞተስ አረፈ የተላለፈ ንባብ ነው ነገር ግን
ነፍሱ ከመከራ ታርፍ ዘንድ ተዝካሩን አውጣ
ለት ከዚህም በኋላ አዘንኽን ተው ዳግመኛም
ተዝካሩን አውጣለት ከዚህም በኋላ ሰውነት
ኽ ካዘን ታርፍ ዘንድ ልቅሶኽን ተው ።
፳፬ ጥበቢሁ ለጸሐፊሁ በመዋዕለ ሢመቱ ፡ ወይጠ
በብ ዘኢ.ያበዝኅ ግብሮ
የሰው ጥበቡ በተሾመ ጊዜ ይገለጻል ስራው
ንም የማያበዛ ሰው ይራቀቃል ዳግመኛም ስ
ራውን የሚያበዛ ሰው ብልህ አይሆንም ።
፳፭ ወበምንትኒ ኢ.ይጠበብ ዘኢ.ያጸንዕ ዕርፎ ፤ ወ
ይዜኀር በሐሪሱ ፡ ወይቀሥፍ ብዕራዊሁ ወይ
ትመየየጥ በምግባሪሁ ፤ ወኵሉ ነገሩ ተያፍን
ወብራዕይ ።
ዕርፉን አጥብቆ ያዘ የማያርስ በምንም በምን
ብልህ አይሆንም ዳግመኛም ዕርፉን አጥብቆ
ይዞ የሚያርስ ገበሬ ብልህ ይሆናል በማረ
ሱም ይመካል ፤ ደበሎዬን ለብሼ ሳርስ እዋጋ
እመስላለሁ ይላል በሬውንም ግራና ቀኝ እየ
ገረፈ አቃንቶ ያርሳል በትልሙም ይመላለ
ሳል ነገሩም ሁሉ ወይፈኑን በጥዋት ጠምዳ
ችሁ እስከ ማታ ድረስ ማረስ ነው በሬውን
ግን እስኪረፍድ አብልታችሁ ጠምዳችሁ በ
ጊዜ መፍታት ነው ይላል ።
፳፮ ወኵሉ ኀሊናሁ ዘከመ የሐርስ ትለሚሁ ፤ ወ
ትጋሁኒ ዘከመ ያቀምሕ ብዕራዊሁ ወይሰርሕ
እስከ ያገርር ተያፍኒሁ ።
አሳቡም ትልሙን እንዲደፍን ነው ትጋቱም
ለበሮቹ ገለባዉን ድፈጫውንም እንዲሰጥ
ነው ወይፈኑንም እስኪያገባ ድረስ ይደክማል
፳፯ ወከማሁ ኵሉ ጸራቢ ወሊቀ ጸረብት ፤ ዘሌ
ሊት መዓልተ ይከውኖሙ ። እለ ይገልፉ ወየ
ኀርው ዐይነ ማኀተም ፤ ወኵሉ ኀሊናሁ ዘከመ
ያስተማስል በበገጹ ፤ ወኵሉ ምክሩ ከመ ያጠ
ንቅቅ ኀሪወ ማኀተሙ ፤ ወትጋሁኒ ከመ ይፈ
ጽም ግብሮ ።

ሌቱም ቀን የሚሆንባቸው የሚቀርጹ አቀ
ራረጽም ያለውን መልክ የሚያወጡ ጃን ሽ
ላሚና ገበዝ አምባ ያናጢ አለቃ ማለ
ት ነው ። እንደዜሁ ናቸው ቀን የሚሰ
ሩትን ሌሊት በመብራት ያዘጋጃሉ ። ዳግ
መኛም ያይን ጥቁሩም ነጩም ልዝብ ነው የ
ለዘ አድርገው የሚቀርጹ እንዴሁ ናቸው የን
ደዜህም ያለው ሰው አሳቡ ሁሉን በየወገን በ
የወገኑ አስመስሎ እንዲሰራ ነው፤ምክሩም ሁሉ
አቀራረጹን ጠንቅቆ ይሰራ ዘንድ ነው ። ትጋቱ
ም የዠመረውን ስራውን ይፈጽም ዘንድ ነው
፳፰ ወከማሁ ነሀቢኒ ዘይነብር ኀበ ምንሃብ፤ወይ
ትሜሀር ግብረ ኀጺን፤ጢሰ ምንሀብ ያስሕክ
ሥጋሁ ፤ ወነደ እሳት ይመስዋ ለነፍሱ ወድ
ምፀ ሰፌልያ ያጸምም ዕዘኒሁ፤ ወአዕይንቲሁኒ
ይጤይቅ ኵሎ አምሳለ ምብዓል፤ወይኄሊ በ
ልቡ በከመ ይፈጽም ግብሮ ፤ ወትጋሁኒ ዘከመ
ያስተማኒ ምብዓሎ ወምንሀቦ ።
የብረትንም ስራ ተምሮ ባጎዶ አጠገብ የሚ
ኖር አንጥረኛ እንደዚሁ ነው ያጎዶ ጢስ ሰ
ውነቱን ያቈክረዋል ሰውነቱንም የሳቱ ግመት
እንደ ሰም ያቀልጣታል የመዶሻም ድምጽ
ጆሮውን ያደነቁረዋል ዓይኖቹም የሚከብር
በትን ስራ ሁሉ ይመለከታሉ የዠመረውንም
ስራውን እንዲፈጽም በልቡ ያስባል ትጋቱም
ስራውን እንዲያከናውን ነው ።
፳፱ ወከማሁ ለብሐዊኒ ዘይነብር ዲበ ግብሩ
ወያዐውድ መንኰራኵሪሁ በእገሪሁ ፤ ወዘል
ፈኒ ይኄሊ ዘከመ ይፌጽም ግብሮ፤ ወይኈ
ልቍ ኵሎ ዘገብረ ።
በስራውም የሚኖር ሸክላ ሰሪ እንደዜሁ ነው
መንኰራኩሩንም በእግሩ ያዞራል ስራውንም
እንዲጨርስ ዘወትር ያስባል የሰራውንም ሁሉ
ቈጥሮ ያኖራል ።
፴ ወይሜስል ጽቡረ በእደዊሁ ። ወያደክም ኃይ
ሎ እንዘ ይትቀነይ በእገሪሁ ። ወኀሊና ልቡ
ዘከመ ይፈጽም ግብሮ ። ወትጋሁኒ በከመ ያ
ዐውድ ሞፍጦ ።
በጁም ጭቃውን እየመሰለ ይሠራል በግሩም
ጭቃ እየረገጠ ሲሠራ ኃይሉን ያደክማል የ
ልቡም አሳብ ሥራውን እንዲጨርስ ነው ት
ጋቱም መወልወያውንና መተከሻውን እጀራ
ውንም እያዞረ እንዲሠራ ነው ።
፴፩ ወእሉ ኵሎሙ ይሴፈዉ በተግባረ እደዊሆ
ሙ ። ወኵሎሙ ይጠበቡ በግብሮሙ ።
እሊህም ሁሉ የጃቸውን ሥራ ተስፋ አድርገ
ው ይኖራሉ ። ሁሉም በሥራቸው ይራቀቃሉ
፴፪ ወዘእንበሌሆሙ ኢይትከሀል ነቢረ ሀገር ።
ያለነሱም ባገር መኖር አይቻልም ።
፴፫ ወበውስተ እንግልጋ ኢያመክርዎሙ ምክረ ።
ወበውስተ ዐውድ ኢያነብርዎሙ ምስለ መኳ
ንንት ፤ ወኢያፈትሕዎሙ ፍትሐ ኵነኔ ። ወኢ
ያኴንንዎሙ ወኢያመልክዎሙ ፡ ወውስተ መስ
ሎ ነገርሂ ኢይሄልዉ ።
ባደባባይም ምክርን ሲያማክሯቸው ፤ በሸንጎም
ከዳኞች ጋራ ተቀምጠው ይሞት በቃም ብለ
ው ሊያስፈርዱዋቸው አይገባቸውም ርስትና
ጕልትም አያስገዙዋቸውም።እንደ እንቈቅልህ
ም ያለ ነገር መስላችሁ ተናገሩ አይሏቸውም
፴፬ እንበለ ዘይጼንዑ መፍቅደ ብሔር ። ወጸሎቶ
ሙኒ ከመ ይጠበቡ በውስተ ኪኖሙ ።
አገር ጸንቶ የሚኖርበትን ሥሩ ይሏቸዋል ጸ
ንዒዮ ዲበራ ለባርቅ እንዲል መሳ ፩ ፲፪ ።
ጸሎታቸውም በጥበባቸው ይራቀቁ ዘንድ ነው ።

ምዕራፍ ፴፱ ።

፩ ወባሕቱ ኪንሰ ለዘአስተሐመመ በልቡ
ውእቱ ። ወዘይሄሊ ሕገ ለልዑል ። ጥበበሰ ተ
ኀሠት በኀበ ኵሎሙ ቀደምት ። ወትሜሐር
ተነብዮተ ለዕደው ።
ኪንስ በለኝ ። በሕግ እግዚአብሔር ጸንቶ በ
ሚያስተነትን ። የልዑል እግዚአብሔርንም ሕ
ጉን በሚያስብ ሰው በልቡናው አለ። ጥበብ
መንፈ ሳዊ ነው ሕገ ውልድና መንፈስ ቅዱ
ስ ግን በቀደሙ ሰዎች ዘንድ ተመረመረች

ስማቸውንም በሃይማኖታቸው ላስጠሩ ለነቢ
ያት መጻእያትን ታስተምራለች ፤
፪ እለ አስመዩ በሃይማኖት ። ወታበውዕ ውስተ
እምሳለ ነቢያት ።
መስሎም ወደ መተርጐም መስሎም ወደ መ
ናገር ነቢያትን ታገባለች፤ዳግመኛም ነቢያት
መስለው ወደ ተናገሩት ታገባለች ።
፫ ወተኀሥሥ እምሳለ ዘኀቡእ ፤ ወትመይጥ በፍ
ክሬ እምሳል ።
የተሠወረውንም ነገር ትገልጻለች እንዳለ ዳን
ኤል።ዳንኤል ፪ ፲፱ ። ፭ ፲፪። ነቢያት መስለው
ወደ ተናገሩት ነገር ታደርሳለች ፤ ዳግመኛም
ትትመያየጥ ይላል ከንዱ በንዱ ታድራለች ከ
ሙሴ በኢያሱ።ከኤልያስም በኤልሳዕ እንዳደ
ረች ፤ዘዳግ ፴፬ ፱ ። ፪ ነገሥ ፪ ፱ ፲፭ ፤
፬ ወትበቍዕ በማዕከለ መኳንንት፤ወታስተርኢ
በማዕከለ መላእክት፤ ሠታበውእ ብሔረ አሕ
ዛብ ነኪረ፤እስመ ውጥንቶሙ ለእጓለ እመ
ሕያው በሠናይትኒ ወበእኪትኒ።
በመኳንንትም መካከል ትጠቅማለች ባለቆ
ችም መካከል ትገልጻለች እንደ ዮሴፍና እ
ንደ ዳንኤል ዘፍጥ ፵፩ ፴፱ እስከ ፵፮ ነዓ
ንበር ማእከሌነ ወንግረነ እስመ ኪያከ አል
ሐቀ እግዚአብሔር እንዳለ ዳንኤል ። ወደ አ
ሕዛብም አገር ባዕድን ሰው ታገባለች እንደ
ዮሴፍ እንደ ኢያሱም ዘዳግ ፴፩ ፳ ኢያ ፲፱ ፶፩
ጥበበ ሰሎሞን ፲ ፲፫ እስከ ፲፭ ኢንደ ዮናስም
ዮና ፫ ፫ ጥንቱን የሰው መፈጠሩ ክፉና በጎ
በሚያውቅ ግዕዛን ነውና።
፭ ወሚጠ ልቦ ከመ ይጊሥ ኀበ እግዚአብሔር
ፈጣሬሁ፤ወከመ ይጸሊ ቅድመ ልዑል፤ወይ
ክሥት ልቦ ወይሰእል፤ወይትጋነይ እንበይነ
ኀጢአቱ። ክፉ በሚያውቅ ግዕዛኑ እግ
ዚአብሔርን በደለናበ ጎ በሚያውቅ ግዕዛኑ ወ
ደፈጣሪው ወደ እግዚአብሔር በጸሎት ይገሰ
ግስ ዘንድ ተመለሰ።ወደልዑል እግዚአብሔርም
ልመናውን ያቀርብ ዘንድ ልቡናውን መለሰ
ስለ ኃጢአቱም ንስሓ ገብቶ ለመነ ።

፮ ወእመሰ ፈቀደ እግዚአብሔር ዐቢይ ውእቱ
ወመልአ ሎቱ መንፈሰ ጥበብ ላዕሌሁ፤ ወው
እቱ ያነቅዕ ዲቤሁ ለቃለ ጥበቢሁ፤ወበጸሎቱ
ይገኒ ለእግዚአብሔር።
ንስሓውንም እግዚአብሔር የወደደለት ቢኖር
ጥበብንም የሚገልጽለት መንፈስ ቅዱስን ያ
ሳደረበት ቢኖር ደግ ነው እሱም መንፈስ ቅ
ዱስ በሱ አድሮ የገለጸለትን የጥበቡን ነገር
ይናገራል በጸሎቱም ለእግዚአብሔር ያገለግ
ላል።
፯ ወውእቱ ያረትዕ ሎቱ ምክረ ወጥበበ፤ወያኄ
ልዮ ዘኅቡአ ያእምር።
እግዚአብሔርም ምክርንና ጥበብን ያቀናለ
ታል የተሠወረውንም ያውቅ ዘንድ ይገልጽ
ለታል።
፰ ወውእቱ ያርኢ ጥበበ ትምሕርቱ፤ወይትሜካህ
በሕገ ኪዳኑ ለእግዚአብሔር።
እሱም ተምሮ ያገኘውን ጥበብ ያስተምራል
የእግዚአብሔርም መሐላው በጸናበት ሕግ ይ
መካል።
፱ ወብዙኃን ይዌድስዎ እንበይነ ጥበቢሁ፤ወኢ
ይደመሰስ ለዓለም፤ወኢይጠፍእ ዝክሩ፤ወይ
ቀውም ስሙ ለትውልደ ትውልድ።
በጥበቡም ብዙዎች ሰዎች ያመሰግኑታል ለዘ
ላለም አይጠፋም ስም አጠራሩም አይዘነ
ጋም ስሙ ለልጅ ልጅ ጸንቶ ሲጠራ ይኖ
ራል እንጂ።
፲ ወይትናገሩ አሕዛብ በጥበቢሁ፤ወይዌድስዎ
በማዕከለ ማኅበር፤
አሕዛብም ጥበቡን ይናገራሉ በጥበቡም ጸን
ተው ይጫዋወታሉ በብዙም ሰው መካከል
ያመሰግኑታል።
፲፩ ወይኄይስ ቀዊመ ስሙ እምነ ፲ ፻ወእምድኅ
ረ ሞተኒ ጽንዕ ግብሩ ።
የስሙም ሲጠራ መኖር ከሽህ ልጅ ይበልጣ
ል ከሞተም በኋላ ስራው ጸንቶ ይኖራል ።
፲፪ ወዓዲ እኄሊ ወእነግር ።
ገናም አስቤ እናገራለሁ ።

፲፫ ስምዑኒ ውሉደ ጻድቃን ወሥርጹ ወከመ ይ
ጸጊ ጽጌ በውስተ ጠለ ገዳም ጽገዩ ።
ይኸንንም ነገር የደጋጎች ሰዎች ልጆች ስ
ሙኝ አበባም በዝናምና በጠል እንዲያብብ
በሃይማኖትና በምግባር አብቡ ።
፲፬ ወከመ መዐዛ ሊባኖስ ከማሁ ይጥዐም መዐዛ
ክሙ ወአብቍሉ ጽጌክሙ ወፍሬክሙ ከመ
ጽጌ ረዳ ወአጥዕሙ መዐዛክሙ ወሰብሐ ማ
ኅሌቶ ወባርክዎ ለእግዚአብሔር በኵሉ ምግ
ባሩ ።
የደጋም መዐዛ ደስ እንዲያሰኝ መዐዛ ምግባ
ራችሁና መዐዛ ትሩፋታችሁ ደስ ያሰኝ ጽጌ
ረዳም ደስ እንዲያሰኝ መዓዛ ሃይማኖታችሁ
ንና መዓዛ ምግባራችሁን መዓዛ ትሩፋታችሁ
ንም ደስ የሚያሰኝ አድርጉ የሚገባ ምስጋና
ም አመስግኑ በስራውም ሁሉ እግዚአብሔር
ን አመስግኑት እግዚአብሔርንም በስራው ሁ
ሉ አመስግኑት ።
፲፭ ወአዕብይዎ ለስሙ ወግነዩ ሎቱ ለስብሐቲሁ
በ፲ ፻ ማኅሌት ወበመሰንቆ ወከመዝ በሉ ሰ
በ ትሴብሕዎ ።
ስሙንም አክብሩት ለጌትነቱም ተገዙለት ፍ
ጹም ምስጋናን አመስግኑት ዳግመኛም በ፲
ቃላት ጸንታችሁ እምልኮቱንም ይዛችሁ አ
መስግኑት። ፲ ቃላትን ሽህ ማለቱ የበገና አው
ታሩ ፲ ነው ፲ ቃላትም በየራሳቸው መቶ
መቶ ክብር ያሰጣሉና የመሰንቆ ግን አውታ
ሩ አንድ ነው እምልኮቱም አንድ ነችና መ
ሰንቆ አሓት ። መሰንቆሰ ይእቲ ሃይማኖት እ
ንተ ለብስዋ ሰማዕት እንዲል አትናቴዎስ ቅ
ዳሴ፡ስታመሰግኑትም እንዲህ በሉ ።
፲፮ ዐቢይ ግብሩ ለእግዚአብሔር ወፈድፋደ ሠና
ይ ወኵሉ ሥርዐቱ በበዕድሜሁ ።
የእግዚአብሔር ስራው ደግ ነው እጅግ ያማ
ረ ነው በየጊዜሙም የፈጠረው ፍጥረቱ ሁሉ
ያማረ ነው ።
፲፯ ወአልቦ ከመ ይበሉ ለምንትኑ ዝንቱ ወለም
ንትኑ ዝክቱ ወኵሉ በጊዜሁ ይትፈቀድ
አቀሞ ለማይ ከመ አረፍት በቃሉ ።
ይህስ ለምን ተፈጠረ ያስ ለምን ተፈጠረ ማ
ለት አይገባም ሁሉም በየጊዜው ይፈለጋል
ና ይኸውም ሊታወቅ ለይኩን ብሎ ላይናች
ን ማረፊያ ጠፈርን እንደ ግድግዳ አጽንቶ ፈ
ጠረው ሁለተኛም ኤርትራን ከሶስትና ከራት
ከፍሎ እንደ ግድግዳ አጸናው ሶስተኛም ዮ
ርዳኖስን በኢያሱ ጊዜ አቆመው ከላይ እስከ
ቀርያታርም ከታችም እስከ ባሕረ ጨው ድ
ረስ ሸሽቷል ። ኢ.ያ ፫ ፲፯ ።
፲፰ ወአልቦ ዘአሕጸጸ ለመድኃኒቱ ።
መድኃኒትም ከመሆን ያጎደለው የለም ዳግ
መኛም ነጠላ አድርጎ የፈጠረው ፍጥረት የ
ለም ።
፲፱ ወቅድሜሁ ውእቱ ግብረ ኵሉ ዘነፍስ ወአ
ልቦ ዘይክል ተኀብኦ እምቅድመ አዕይንቲሁ
እንዲህ አድርጎ ፈጥሮት ቢበድለው የሥጋዊ
ና የደማዊ ሰው ሁሉ ስራ በፊቱ ነው ከፊ
ቱም መሰወር የሚችል የለም ።
፳ እምቅድመ ይትፈጠር ዓለም ወእስከ ለዓለም
ኵሎ አእመረ ወአልቦ ምንትኒ ነኪር በቅድ
ሜሁ ።
ፍጥረቱን ሁሉ እንዲፈጥር ዓለም ሳይፈጠር
አወቀ እስከ ዘላለምም ያውቃል በፊቱም እሱ
ያላወቀው እንግዳ ፍጥረት ምንምምን የለም
፳፩ ወአልቦ ዘይብል ለምንትኑ ዝንቱ ወለምን
ትኑ ዝክቱ፤እስመ ኵሉ መፍቅዶሙ ተፈጥረ
ይህ የተፈጠረ ለምንድር ነው ያስ የተፈጠረ
ለምንድር ነው ማለት አይገባም ሁሉ የሰ
ውን ፈቃድ ለመፈጸም ተፈጥረዋልና።
፳፪ ወበረከቱኒ ከመ ማየ ተከዚ መልአት፤ወከመ
ማየ አይኅ አርኀወታ ለምድር።
በረከቱም እንደ ፈሳሽ ውሀ ባራቱ ማዕዘን
መላች ምድርንም ማየ አይኅ ከምድር በ፰ አፍ
ከሰማይም በ፯ት አፍ ተከፍቶ እንደ መላቻት
መላች ዳግመኛም አርወየታ ይላል በረከቱ
ምድርን አጠገበቻት።
፳፫ ወከማሁ መዓቱኒ ከፈለቶሙ ለአሕዛብ።

እንደዚሁም ሁሉ መዓቱም አሕዛብን ከፋፍላ
አጠፋቻቸው።
፳፬ ወርቱዕ ፍናዊሁ ለጻድቅ፤ወለኃጥእሰ ዕቅፍት
ውእቱ፤ዘሚጠ ለማይ ወረሰዮ ጼወ።
የደግ ሰው ጎዳናው ጥርጊያ ነው የክፉ ሰው
ግን ጎዳና መሰናክል ነው ዳግመኛም ፲ ቃላት
ለጻድቅ ሰው ጽርጊያ ናቸው ለኃጥእ ሰው
ግን መሰናክል ናቸው አይሰራቸውም ። እስ
መ ርቱዓት ፍናዊሁ ለእግዚአብሔር ጻድ
ቃን የሐውርዎን ወኃጥአን ይስዕንዎን እንዳለ
ሆሴ ፲፬ ፱ ።ውሀውን እንደ ጨው አጽንቶ
በረድ ያደረገው እሱ ነው ሁለተኛም ኤር
ትራን ከ፪ና ከ፲ የከፈለው ዘፍጥ ፲፬ ፳፱ ሶስ
ተኛም ዮርዳኖስን የከፈለው እሱ ነው ፤አራ
ተኛም ሕገ ኦሪትን በሕገ ወንጌል የለወጠው
እሱ ነው።
፳፭ ሠናይት ለሠናያን ተፈጥረት እምትካት፤ወከ
ማሁ እኪትኒ ለኃጥአን።
ደጋጉ ፍጥረት ለደጋጎች ሰዎች ተፈጠረ እን
ደዚሁም ሁሉ ክፉው ፍጥረት ለክፉዎች ሰ
ዎች ተፈጠረ።
፳፮ ቀዳሚ ኵሉ መፍቅዱ ለሰብእ ማይ ወእሳት
ወኀጺን ወጼው ወእክል፤ሥርናይ ወመዓር
ወሐሊብ፤ደመ አስካል ወቅብእ ወልብስ።
ለሰው ለፈቃዱ ሁሉ መዠመሪያ የሚያሻው
የሚጠጣው ውሀ ስራ የሚሰራበት እሳ
ትና ብረት የሚበላው ጨውና እህል ስንዴም
የሚጠጣው ማርና ወተት ወይንም የሚቀባ
ውም ቅብ የሚለብሰውም ልብስ ነው ። ዳግመ
ኛም ጥምቀት መንፈስ ቅዱስም ሥልጣነ
ቀሳውስትና ትምርት ሥጋ ወልደ እግዚአ
ብሔር ኦሪትና ወንጌል ደሙ የሚቀባውም
ሜሮን የሚለብሰውም ልብሰ ክህነት ነው።
፳፯ ዝንቱ ኵሉ በረከቶሙ ለጻድቃን።ወከማሁ
ለኃጥአን ይትመየጠሙ በእኩይ።
ይህ ሁሉ ለደጋግ ሰዎች የሚሰጣቸው በረ
ከታቸው ነው፤ለክፉዎች ሰዎች ግን በጎ ከመ
ሆን ክፉ ወደ መሆን ይመለስባቸዋል፤ው
ሀው ያስጥማቸዋል ይወስዳቸዋል፤ እሳቱም
ያቃጥላቸዋል፤ብረቱም ጦርና ሰይፍ ሆኖ ያ
ጠፋቸዋል፤ ጨውና እህሉ ስንዴውም ያንቃ
ቸዋል፤ማሩና ወተቱ ወይኑ ቅቡም ያነዝዛቸ
ዋል ልብሱ ያሰናክላቸዋል።ዳግመኛም ለኃጥ
አን በጎ ከመሆን ክፉ ወደ መሆን ይመልስ
ባቸዋል፤ ጥምቀት ይነሣቸዋል መንፈስ ቅዱስ
ይፈርድባቸዋል ሥልጣነ ቀሳውስት ያወግዛቸ
ዋል ትምርት ይነሣቸዋል ሥጋው እሳት ሆኖ
ያቃጥላቸዋል።ኦሪትና ወንጌል ያስፈርዱባቸዋ
ል፤ ደሙ ባሕር ሆኖ ያስጥማቸዋል ሜሮኑ
ይነሣቸዋል ልብሰ ተክህኖው ያሰናክላቸዋል
ማን እንዳሰናከለ ቢሉ ደቅስዮስን።
፳፰ ወቦ መንፈስ ለተበቅሎ ተፈጥረት ፤ወበመንሱ
ቶሙ ያዐብይዎ ለመቅሠፍቶሙ ፤ ወበዕድሚ
ሆሙ ይዘረው ኃይሎሙ ፤ ወመቅሠፍተ ፈ
ጣሪሆሙ ይቀርቦሙ ።
ሊበቀልዋት ሊበቀሉባትም የተፈጠረች ፍ
ጥረት አለች ክፉዎችም ሰዎች እንመለስም ብ
ለው ቢጥፉታቸው መቅሠፍታቸውን ያበዝዋ
ታል በሚጠፉበት ጊዜ ኃይላቸው ይደክማል
ገንዘባቸውም ይጠፋል የፈጣሪያቸውም መቅ
ሠፍት ፈጥኖ ይመጣባቸዋል ።
፳፱ እሳት ወበረድ ወረሀብ ወብድብድ፤ኵሉ ዝ
ንቱ ለተበቅሎ ተፈጥረ ።
እሳትና በረድ ረሀብና ቸነፈርም ይህ ሁሉ ሊ
በቀልበት ተፈጠረ ።
፴ ስነነ አራዊተ ምድር ወዐቃርብት ወአፍዖት
ወኵናት ከመ ትሥርዎሙ ለኃጥአን ።
የምድር አባብ ጥርስ ጊንጥና እፍኝት ጦርም
ኃጥአንን ታጠፋቸው ዘንድ ተፈጠረች ።
፴፩ ወውእቱሰ ያስተፌሥሕ በማህሉ ፤ ወያስተዴ
ሉ ለዓለም መፍቅዶ ፤ ወኵሉ እምከመ በጽ
ሐ እድሜሁ ወክነ ጊዜሁ ኢየኃልፍ እም
ዕድሜሁ ።
እሱ ግን በይቅርታው ዓለሙን ሁሉ ደስ ያሰ
ኛል ለዘላለምም የሰውን ፈቃዱን ያዘጋጃል
ይህ ሁሉ ዕድሜው ካለቀ ጊዜው ከደረሰ ከ

ዕድሜው ከጊዜውም አያልፍም ።
፴፪ ወእንበይነ ዝንቱ እምፍጥረቱ ተሠርዐ ኵሉ ወ
ኀለይክዎ ለዝንቱ ወለከዕክዎ ውስተ መጽሐፍ
ፈራሽ በስባሽም ስለሆነ ጥንቱ ሁሉ ግብር እ
ምግብር ተፈጠረ ፤ዳግመኛም ከተወሰነለት ዘመ
ን የማያልፍ ስለሆነ ይኽን ያህል ዘመን ኑር
ተብሎ ተወስኖ ይኽንንም በልቡና አስቤ ጻፍሁ
፴፫ እስመ ኵሉ ግብሩ ለእግዚአብሔር ሠናይወይ
ሁብ ለሰብእ መፍቅዶ በበጊዜሁ ። ዘፍ ፩ ፴፩ ።
የእግዚአብሔር ፍጥረቱ ሁሉ ያማረ ነውና ለ
ሰውም ፈቃዱን ሁሉ በየጊዜው ይሰጣል ።
፴፬ ወአልቦ ዘይብሎ ዘንተሰ እኩየ ፈጠርከ ወዝ
ከተ አሠነይከ ፤ እስመ ለኵሉ ዕለቱ ይነድኦ ።
ሰናክሬምን ለምን አጠፋህ ሕዝቅያስንስ ለም
ን አዳንህ የሚለው የለም ቀን ይነዳ፤እንደ ፍ
ሪዳ እንዲሉ ሁሉን ቀኑ ይነዳዋልና ።
፴፭ ወይእዜኒ በኵሉ ልብክሙ ወበኵሉ አፉክሙ
ሰብሕዎ ለእግዚአብሔር ፤ ወባርኩ ለስሙ በኵ
ሉ ጊዜ ።
አሁንም የልባችሁ ሌላ ያፋችሁም ሌላ ሳይሆን
የልባችሁን ከፋችሁ ያፋችሁን ከልባችሁ አን
ድ አድርጋችሁ እግዚአብሔርን አመስግኑት
በሰባቱና በሥራ ሁለቱ በሐያ አራቱም ጊዜያ
ት ለስሙ ምስጋና አቅርቡ ።

ምዕራፍ ፵ ።

፩ ዐቢይ ትሕዝብተ ፍጥረቱ ለእጓለ እመሕያው
ወክቡድ ጾር ላዕለ ውሉደ አዳም እምአመ
ወጽኡ እምከርሠ እሞሙ እስከ አመ ይትቀ
በሩ ውስተ ከርሠ እመ ኵሉ ።
በሰው የተፈረደ ሞትን ማሰብ ጽኑ ነው ጽኑ
ም ሸክም የሚሆን ሞትን መጠራጠር ከናታ
ቸው ከመሬት ባሕርይ ከተፈጠሩ ጀምሮ ወ
ደ ሁሉ እናት ወደ መቃብር እስኪገቡ ድ
ረስ በአዳም ልጆች አለ ። ዳግመኛም ከናታቸ
ው ማኅጸን ከተወለዱ ዠምሮ የሁሉ እናት
በምትሆን በመቃብር እስኪቀበሩ ድረስ ክቡ
ድ ሸክም ሞትን ማሰብ በአዳም ልጆች ይኖ
ራል ።
፪ ድንጋጼ ይእቲ ወፍርሀተ ልብ ትሕዝብታ ለዕ
ለተ ሞት ላዕለ ኵሉ እጓለ እመሕያው ።
ዕለተ ሞትን መጠራጠር ሰውን ሁሉ የምታ
ስደነግጥና የምታስፈራ ናት ።
፫ እምነ ዘይነብር ላዕለ መንበረ መንግሥት እ
ስከ ነዳይ ዘይሰክብ ውስተ መሬት ወሐመድ
በዙፋኑ ከሚጋደም ንጉሥ ጀምሮ በመሬትና
በመድ እስከ ሚወድቅ ድሀ ድረስ ።
፬ መዓት ወቅንአት ወጋእዝ ወሁከት ወፍርሀተ
ሞት ጊዜ ይሰክብ ውስተ ምስካቢሁ ይዌልጥ
ኀሊናሁ ንዋመ ሌሊት ።
ቍጣ አንዱም ባንድ የሚቀናው ቅናት ጠብ
ና ክርክር በሁሉም መታወክ ሞትንም መፍ
ራት ።
፭ ወተቃሕዎ ወሐሜት ።
መፈክከርና አሜት ፤ ሐኔት ቢል መነዛነዝ ማ
ለት ነው ይህ ሁሉ ሰውን ያገኛዋል ጥቂት
ም የሌት እንቅልፍ አሳቡን ቢለውጠው በ
ምንጻፉ በተኛ ጊዜ ነው ።
፮ ኅዳጥኒ ወኢከመ ምንት ዕረፍቱ ወበንዋሙ
ይትዐወቆ ወይረክቦ ከመ እንግልጋ ለምዕር ዘ
ያስተወላውላ ለምክረ ልቡ ከመ ዘይነትዕ
ውስተ ቀትል ።
ጥቂትም ቢያርፍ በእንቅልፍ ጊዜ ነው ያው
ም ዕረፍቱ ኢምንት ነው በተኛም ጊዜ ይ
ታወቀዋል ይህም ሁሉ ተከማችቶ አንድ ጊ
ዜ ያገኘዋል በሰልፍ ጊዜ ልሸሽ ወይስ ልቁ
ም የሚል ሰው ድል ሆኖ እንደ ሚሸሽ ያለ
ነው ዳግመኛም ልመንን ወይስ ልቅር የሚል
ሰው ቆሞ እንደ ሚሸሽ ያለ ነው ።
፯ ወዘሰ ጕየ ያመሥጥ በዕለቱ ለሊሁ ይነግራ ለ
ፍርሀቱ ።
የሸሸ ሰው ግን በቀኑ ከጠላቱ ያመልጣል ፍ
ራቱንም እሱ ራሱ ይናገራታል ባልመንን ገ
ሃነም እወርድ ነበር ይላል ።
፰ ወዝ ኵሉ ምስለ ነፍሰ እጓለ እመሕያው እ

ስከ እንስሳ ዘላእለ ኃጥአን ይብእስ ምስብዒ
ተ ዝንቱ ኵሉ ።
ይህ ሁሉ በሰው በሕርይ እስከ እንስሳ ድረ
ስ አለ ይልቁንም በኃጥአን ይህ ሁሉ ሰባት
እጅ ይጸናል ።
፱ ቀትል ወትዝኅርት ወብድብድ ወኲናት ረኃ
ብ ወቍ ለ ልብ ወመቅሠፍት ።
በኃጥአን ይጸናል ያለው ይህ ነው ሰልፍና ት
ዕቢት ቸነፈርና ጦር ራብና የልብ ደዌ መቅ
ሠፍትም ።
፲ ዝንቱ ኵሉ ተፈጥረ ላዕለ ኃጥአን ። ወእንበ
ይነ ዚአሆሙ መጽአ ማየ አይኅ ።
ይህ ሁሉ ክፋዎችን ሰዎች ሊበቀልበት ተፈ
ጠረ ። በሳቸውም ክፋትና ኃጢአት ማየ አይ
ኅ መጣ ።
፲፩ ኵሉ እምነ ምድር ወኵሉ ውስተ ምድር ።
ወአፍላግኒ ኵሉ ውስተ ባሕር ይገብእ ማዩ ።
ፍጥረትም ሁሉ ከምድር ተፈጠረ ወደ ምድር
ም ይመለሳል ። የፈሳሹም ሁሉ ውሀ ወደ ውቅያ
ኖስ ይመለሳል ።
፲፪ ወኵሉ ሕያዋን ወዐመፃ ትደመሰስ ፤ ወሃይማኖ
ትሰ ለዓለም ትቀውም ።
ሕያዋንም ሁሉ ወደ መሬት ይመለሳሉ ክህደ
ትም ከያዛት ሰው ጋራ ትጠፋለች ፤ ሃማይኖት ግ
ን ለዘላለም ጸንታ ትኖራለች ዋጋ ታሰጣለች
ማለት ነው ።
፲፫ ንዋየ ዐመፃ ከመ ውሒዝ ይየብስ ፤ ወይደም
ፅ ከመ ዐቢይ ፀዓዕ ሶበ ይዘንም ።
ስርቆና ቀምቶ ያጠራቀሙት ገንዘብ የጎርፍ
ውሀ ለጊዜው ተሰምቶ ፈጥኖ እንዲደርቅ ፈ
ጥኖ ይጠፋል ።
፲፬ ወውእቱሰ እምከመ ሰፍሐ እዴሁ ያስተፌሥ
ሕ ። ወእለሰ የዐልውዎ የኃልቁ ወይጠፍኡ ።
ደግ ሰው ግን እጁን ዘርግቶ ከሰጠ ደስ ያሰ
ኛል ። ዳግመኛም እግዚአብሔር እጁን ዘርግቶ
ከሰጠ ሁሉን ደስ ያሰኛል በእግዚአብሔር እ
ጅን ማጸፍና መዘርጋት ኖ፡ሮበት አይደለም እ
ጁን ዘርግቶ የሰጠ ሰው ደስ እንዲያሰኝ ደ
ስ ያሰኛል ማለት ነው እንጂ ። የሚክዱት ሰ
ዎች ግን ጠፍተው ያልቃሉ ።
፲፭ ውሉደ ኃጥአን ኢይትባዝኁ አዕጹቂሆሙ ።
ወሥርዎሙ ለርኩሳን ከመ ዘውስተ ኰኵሕ
ልሙጽ ።
የኃጥአን ልጆቻቸው የልጅ ልጆቻቸውም አ
ይበዙም ። የኃጥአንም አባትነታቸው በጭንጫ
እንደ በቀለ ሣር ፈጥኖ ይጠፋል ።
፲፮ ወይያምዕ በላእለ ኵሉ ማይ ወበጽንፈ ውሒ
ዝ ። ወይቀውም ተምሒዎ እምነኵሉ ሣዕር ።
በበጎ እርሻ የወረደ ዝናም እንዲረባና እንዲ
ጠቅም በጭንጫ ግን የወረደ ዝናም እንዳይ
ረባ እንዳይጠቅምም ለጻድቃን የታዘዘ ረድኤ
ት ለኃጥአን አይተርፋቸውም ከእንጨትና ከ
ሣርም ሁሉ ተለይቶ ሥሩ ሁሉ ተነቅሎ ባን
ዱ ሥሩ መሬት ይዞ በላዩም በታቹም ሰው
የሚሄድበት በወንዝ ዳር ያለ ደቅማ አሐያም
እንዳይረባ እንዳይጠቅም የኃጥአንም አባትነ
ታቸው አይረባም ።
፲፯ ወጸጋሁሰ ከመ ገነተ እግዚአብሔር በበረከት
ወምጽዋትኒ ለዓለም ይቀውም ።
ለጻድቃን ግን ረድኤቱ እግዚአብሔር የፈጠ
ራት ገነት ጸንታ እንድትኖር በበረከት ጸንታ
ትኖራለች ፤ ምጽዋትም ዋጋ በማሰጠት ጸን
ቶ ይኖራል ።
፲፰ ሕይወቱ ለዘይዴለው ኵሉ ዘገብረ ይጥዕም ።
ወእምነ ክልኤሆሙ ረኪበ መድፍን ።
የሰው ደስታው የበላው የጠጣው ቢስማማው
ነው ። ከሊህም ከሁለቱ ይልቅ የተቀበረ ወር
ቅን ማግኘት ደስ ያሰኛል ። ዳግመኛም ጌታን
ማመን ደስ ያሰኛል ። መድፍን ዝጉብ ይለዋልና
፲፱ ውሉድኒ ወሕንፃ ሀገር ያዐብዩ ስመ ፤ ወእም
ነ ክልኤሆሙ ብእሲት እንተ ሠናይ ልበ ።
ልጅና ያገር ሕንፃም ስምን ያስጠራሉ የገሌ
ልጅ የገሌም ሕንፃ ሲባል ይኖራልና ። ከሁለቱ
ም ይልቅ በጎ እውቀት ያላት ሴት ትበልጣለች
፳ ወይን ወማኅሌት ያስተፌሥሑ ልበ ፤ ወእምነ
ክልኤሆሙ አፍቅሮታ ለጥበብ ።

ወይንና ዘፈን ልቡናን ደስ ያሰኛሉ ።ከሊህም
ከሁለቱ ይልቅ ጥበብን መውደድ ደስ ያሰኛል
፳፩ መሰንቆ ወመዝሙር ይሔውዛ ለነፍስ ፡ ወእ
ምነ ክልኤሆሙ ልሳን ጥዑም ።
መሰንቆ ከበገና ጋራ ሰውን ደስ ያሰኛሉ ከሊ
ህም ከሁለቱ ይልቅ በጎ አንደበት ደስ ያሰኛል
፳፪ ሰነ ወላህይ ይኤድማ ለዓይን ፤ ወእምነ ክልኤ
ሆሙ ሐመልማለ ዘርእ ።
ደም ግባት ከመልክ አቀናን ጋራ ላይን ደስ
ያሰኛል, ከሊህም ከሁለቱ ይልቅ ቡቃያ ደስ ያ
ሰኛል።ዳግመኛም ወንጌል ደስ ያሰኛል ወጽአ
ዘራኢ ከመ ይዝራዕ ይለዋልና ማቴ ፲፫ ፫ ።
፳፫ ዐርክ ወማኅፈር ይበቊዑ በመዋዕሊሆሙ ፡ ወ
እምነ ክልኤሆሙ ብእሲት ኄርት ለምታ ።
ወዳጅና ባልንጀራ በዘመናቸው ይጠቅማሉ ፡ ከ
ሊህም ከሁለቱ ይልቅ ደግ ሴት ለባልዋ ጥቅ
ም ነች ።
፳፬ አኀውኒ ወረድኤትኒ ለዕለተ ምንዳቤ ፡ ወእም
ነ ክልኤሆሙ ምጽዋት ትኄይስ ለአድኅኖ ።
ወንድምና ረዳት ለመከራ ቀን ይጠቅማሉ ከ
ሊህም ከሁለቱ ይልቅ ለማዳን ምጽዋት ትበል
ጣለች ።
፳፭ ወርቅ ወብሩር ያጸንዑ ሀገረ ፡ ወእምነ ክልኤሆ
ሙ ምክር ሠናይት ።
ወርቅና ብር ቢሰጥዋቸው አገር ያጸናሉ ያቀ
ናሉም ከሊህም ከሁለቱ ይልቅ በጎ ምክር ት
በልጣለች ።
፳፮ ብዕል ወንዋይ ያስተፌሥሑ ልበ ፤ ወእምነ ክ
ልኤሆሙ ፈሪሃ እግዚአብሔር ፤ ፈሪሃ እግዚአ
ብሔር አልቦቱ ዘታኀጥእ ወኢትፈቅድ ላቲ ረ
ድኤተ ።
ብዕል የሚለው የላሙና የበጉ የፍየሉም፤ ንዋይ
የሚለው የወርቁና የብሩ የብርሌው፤ዳግመኛም
የወርቁና የብሩ ፤ የብርሌው ፡ ንዋይ የሚለው
የላሙና የበጉ የፍየሉም ነው ። ከሊህም ከሁ
ለቱ ይልቅ እግዚአብሔርን መፍራት ትበልጣ
ለች እግዚአብሔርን መፍራት የምታሳጣው የ
ለም ዋጋም ለማሰጠት ረዳት አትሻም ።

፳፯ ፈሪሃ እግዚአብሔር ከመ ገነተ እግዚአብሔ
ር በረከታ ወኵሉ ክብር ወትፍሥሕት ውስቴታ
እግዚአብሔርን መፍራት በረከትዋ እግዚአ
ብሔር እንደ ፈጠራት ገነት ጸንታ ትኖራለች
ፍጹም ክብር ደስታም በስዋ ይገኛል ።
፳፰ ወልድየ በሕይወትከ ኢታፍቅራ ለስኢል ፤ ይ
ኄይስ መዊት እምነ ስኢል ።
ልጄ በሕፃንነትኽ ሳለህ ልመናን አትውደድ
በሕፃንነትስ ለምኖ ከመብላት ሞት ይሻላልና
፳፱ ብእሲ ዘማዕደ ባዕድ ይጸንሕ ወይሴፈው ንብ
ረቱ ከመ ዘኢኮነ ሕያወ ዘይፈቱ እክለ ባዕድ
ኢይድኅን እምኃጢአት ፣ ወብእሲሰ ጠቢብ ዘ
ትገሠጸ ይትዐቀብ በኵሉ ።
የሰውን ማዕድ ጠብቆ የሚበላ ያንኑም ተስፋ
አድርጎ የሚኖር ሰው ኑሮው እንደ ሞተ ሰው
ነው እንጂ እንደ ሕያው አይደለም፣የሰውን መ
ብል የሚወድ ሰው ከሜት አይድንም በስራ
የተጠመደ ብልህ ሰው ግን ከልመና የሰውን
ም ማዕድ ከመጠበቅ ከሜትም ተጠብቆ ይኖራል
፴ ጥዑም ስኢል ውስተ አፈ ዘኢየኀፍር ፤ ወው
ስተ ከርሡሰ እሳት ትነድድ ።
አፍረት በሌለው ሰው አፍ መለመን ያምራል
ጨው ጨውም ይላል ቢነሣው ግን ይቆጣል ።

ምዕራፍ ፵፩ ።

፩ ኦ ሞት እፎ መሪር ዝክርከ ፤ ሶበ ትመጽእ
ላእለ ብእሲ እንዘ ዳኅነ ይነብር ፤ ወይዴለው በ
ኵሉ ወበ ኃይል ወፍቱሕ ነፍሱ ለበሊዕ ።
ሞት ሆይ ደህና ሆኖ ሲኖር በብዙም ተድ
ላና ደስታ ሳለ ኃይልና እውቀትም ሳለው ለ
መብላትም ጉሮሮው ተከፍቶ ሆዱም ሰፍቶ
ለት ሳለ በሰው ድንገት በመጣህ ጊዜ ስም
አጠራርኽ ምን ይከፋ ።
፪ ኦ ሞት እፎ ሠናይ ሶበ ትመጽእ ላዕለ ብእሲ
ነዳይ ዘአልቦ ኃይል ፡ ወላዕለ ዘልህቀ ወረሥአ
ወአልቦ ወኢምንትኒ ዘይክል ወአልቦ ዘየአ
ምር ።